

KOMENDA GŁÓWNA POLICJI
BIURO PRAWNE

ISSN 1506-5170

B i u l e t y n P r a w n y

Nr 1(39)

W a r s z a w a 2 0 1 0

BIULETYN PRAWNY

NR 1(39)

K O L E G I U M R E D A K C Y J N E

Dariusz JANKOWSKI, Bronisław KACHNIKIEWICZ, Hanna KARASZEWSKA, Kazimierz KOWALSKI, Jan ŁOZIŃSKI, Anna NIEWIADOMSKA, Izabela NOWICKA, Ewa RUDNICKA (sekretarz), Maciej SŁAWIŃSKI (przewodniczący), Barbara ŚWIĄTKIEWICZ (zastępca przewodniczącego), Danuta TRUŚ

REDAKCJA I KOREKTA

Ewa RUDNICKA

PROJEKT OKŁADKI

Danuta CZERSKA

SKŁAD KOMPUTEROWY

Małgorzata REKS-STABACH

© COPYRIGHT BY BIURO PRAWNE KOMENDY GŁÓWNEJ POLICJI

WYDAWNICTWO CENTRUM SZKOLENIA POLICJI W LEGIONOWIE
ZAM. NR 49/2010; NAKŁAD 1300 EGZ.

ISSN 1506-5170

SPIS TREŚCI

B. ŚWIĄTKIEWICZ , <i>Polemika z artykułem pt. „Macierzyństwo a służba” autorstwa Grażyny Bartuszek</i>	5
B. ŚWIĄTKIEWICZ , <i>Prawo do urlopu wychowawczego policjanta zawieszono w czynnościach służbowych (opinia prawna)</i>	10
M. SŁAWIŃSKI , <i>Specjalne postępowanie sprawdzające (opinia prawna)</i>	12
M. SŁAWIŃSKI , <i>Celowość sprawdzeń w Krajowym Systemie Informacyjnym Policji podmiotów i osób, u których policjant zamierza podjąć zajęcie zarobkowe</i>	14
E. GRZELECKA , <i>Obowiązek sporządzania przez policjantów protokołu z kontroli pojazdów, do których mają zastosowanie przepisy ustawy o transporcie drogowym</i>	16
M. SŁAWIŃSKI , <i>Czy istnieje konieczność przekazywania przez organ Policji właściwemu prokuratorowi czwartego egzemplarza wniosku o zarządzenie kontroli operacyjnej?</i>	21
L. PIETRZYK , <i>Pozaustawowe przesłanki cofnięcia pozwolenia na broń palną na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. nr 52, poz. 525, ze zm.) w świetle orzecznictwa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie</i>	23

L. PIETRZYK , <i>Cofnięcie pozwolenia na broń palną na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2004 r. Nr 52, poz. 525 ze zm.) po ustaleniu okoliczności niewymienionych w art. 15 ust. 1 pkt 6 – w świetle orzecznictwa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (Glosa)</i>	35
L. PIETRZYK , <i>Zakres postępowania dowodowego w sprawie administracyjnej o cofnięcie pozwolenia na broń palną na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2004 r. Nr 52, poz. 525 ze zm.) w świetle orzeczeń Naczelnego i Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie (Glosa)</i>	47
Wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego	51

Barbara ŚWIĄTKIEWICZ
radca prawny

Polemika z artykułem pt. „Macierzyństwo a służba” autorstwa Grażyny Bartuszek

W miesięczniku *Policja* 997 nr 1(58) ze stycznia 2010 r. został opublikowany artykuł pt. „Macierzyństwo a służba” autorstwa Pani Grażyny Bartuszek. Dotyczy uprawnień policjantów, związanych z rodzicielstwem. Z poglądami zawartymi w tymże artykule trudno się zgodzić.

Zgodnie z art. 79 ustawy z dnia 7 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. nr 43, poz. 277 ze zm.) policjantowi kobiecie przysługują szczególne uprawnienia przewidziane dla pracownic według przepisów prawa pracy, jeżeli przepisy powoływanej ustawy o Policji nie przewidują inaczej. Poza art. 79 tejże ustawy nie ma w niej jakiegokolwiek regulacji uprawnień związanych z rodzicielstwem. Unormowania zawarte w rozporządzeniach Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 października 2001 r. w sprawie rozkładu czasu służby policjantów (Dz. U. nr 131, poz. 1471) oraz z dnia 2 września 2002 r. w sprawie szczegółowych praw i obowiązków oraz przebiegu służby policjantów (Dz. U. nr 151, poz. 1261) nie mogą stanowić *lex specialis* w rozumieniu art. 79 powoływanej ustawy o Policji. Normy w wymienionych rozporządzeniach mają charakter wykonawczy. Fakt, że nie wszystkie uprawnienia, wynikające z przepisów prawa pracy dotyczących ochrony rodzicielstwa, zostały uregulowane w aktach wykonawczych ustawy o Policji nie oznacza, że nie przysługują one policjantom.

Mimo podmiotowego określenia w art. 79 ustawy o Policji policjanta – kobiety należy przepis ten interpretować rozszerzająco. Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 29 czerwca 2006 r. (sygn. akt P30/05) odesłanie do przepisów prawa pracy w kwestii ochrony rodzicielstwa dotyczy zarówno kobiet, jak i mężczyzn. Wskazał tę okoliczność Rzecznik Praw Obywatelskich w piśmie z dnia 15 grudnia 2006 r. (BMP-079-10013/06/RC).

Nie ma zatem podstaw do stwierdzenia, że policjantkom nie przysługuje przerwa na karmienie. Przepis art. 187 kodeksu pracy określa prawo do dwóch 45-minutowych przerw w pracy, wliczanych do czasu pracy matce dziecka karmiącej piersią. W praktyce pojawia się problem jak długo to uprawnienie przysługuje – rok, dwa? Najczęściej policjantki korzystają z tego prawa, łącząc czas przerwy i w ten sposób skracają czas służby. Przepis art. 178 kodeksu pracy zakazuje zatrudniania w godzinach nadliczbowych, w porze nocnej i delegowania poza stałe miejsce pracy pracownika opiekującego się dzieckiem do ukończenia przez nie 4 lat – bez jego zgody. Uważam, że warunek zgody ma istotne znaczenie. Jeżeli policjant wyraża zgodę na delegowanie poza miejsce pełnienia służby, przełożony może to uczynić.

Policjanci – kobiety i mężczyźni – korzystają z uprawnień wynikających z ochrony rodzicielstwa, przewidzianych w przepisach prawa pracy: urlopów macierzyńskiego i wychowawczego, a od 1 stycznia 2010 r. także ojcowskiego, zwolnień od służby związanych z koniecznością sprawowania opieki nad dzieckiem. Policjantki w czasie ciąży korzystają z przysługującej im ochrony. Dotyczy to m.in. zmiany zakresu obowiązków, rozkładu czasu służby, pracy w porze nocnej i w godzinach nadliczbowych. Dla każdej policjantki jest oczywiste, że przełożony zwolni ją np. z obowiązku noszenia munduru w okresie ciąży. Fakt, że w powoływanych rozporządzeniach o rozkładzie czasu

służby i o szczegółowych prawach i obowiązkach oraz przebiegu służby policjantów tych uprawnień nie przewidziano nie oznacza, że policjanci nie mają do nich prawa.

Odesłanie zawarte w art. 79 ustawy o Policji do przepisów prawa pracy jednoznacznie wskazuje, że ochrona dotycząca m.in. prawa do przerwy na karmienie, zakazu (bez zgody) pracy w godzinach nadliczbowych, w porze nocnej i oddelegowania poza miejsce zamieszkania, urlopu macierzyńskiego i wychowawczego dotyczy również policjantów.

Należy jednak wskazać, że niektóre instytucje prawa pracy nie mogą być zastosowane wobec policjantów. Chodzi m.in. o prawo do podjęcia pracy zarobkowej w czasie urlopu wychowawczego. Artykuł 186⁷ kodeksu pracy przewiduje prawo osoby uprawnionej do urlopu wychowawczego do pracy w skróconym czasie pracy. Pracodawca jest związany wnioskiem pracownicy – jest obowiązany go uwzględnić. Maksymalne obniżenie czasu pracy wynosi połowę pełnego wymiaru. Rozwiązanie to zaczęło obowiązywać od 1 stycznia 2004 r. Ma ono na celu umożliwienie sprawowania opieki nad dzieckiem w większym wymiarze czasowym, niż gdyby pracownica pracowała na pełnym etacie. Jednocześnie ma zapewniony dochód z pracy. Ponadto nie traci kontaktu z bieżącymi obowiązkami, dzięki czemu nie traci kwalifikacji zawodowych. Różnica między pracą w niepełnym wymiarze czasu (np. na ½ etatu) a prawem do obniżonego wymiaru czasu pracy polega na tym, iż pracodawca ma obowiązek uwzględnić wniosek pracownika o obniżenie wymiaru czasu pracy. Nie może on, jak np. przy złożeniu przez pracownika wniosku o zmianę warunków pracy i płacy poprzez ustalenie pracy w wymiarze ½ etatu, odmówić uwzględnienia wniosku. Obniżenie wymiaru czasu pracy osobie uprawnionej do urlopu wychowawczego jest w świetle poglądów doktryny traktowane jako czas usprawiedliwionej nieobecności pracownika

w pracy (np. komentarz w Lex Polonica Krzysztofa Rączki). Zgodnie jednak z przepisami rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie sposobu usprawiedliwiania nieobecności w pracy oraz udzielania pracownikom zwolnień od pracy (Dz. U. nr 60, poz. 281) usprawiedliwiona nieobecność w pracy skutkuje utratą wynagrodzenia za czas nieświadczenia pracy.

Omawiany przepis zgodnie z art. 79 powołanej ustawy o Policji powinien mieć zastosowanie w stosunku do policjantek. Prawo do obniżonego czasu pracy jest uprawnieniem szczególnym, przewidzianym dla pracowników w związku z rodzicielstwem, a przepisy ustawy o Policji nie rozstrzygają inaczej kwestii uprawnień do obniżonego czasu służby w związku z uprawnieniem do urlopu wychowawczego. W ogóle przepisy ustawy o Policji nie traktują o skróconym czasie służby. Brak regulacji nie może być uznany za wyczerpanie warunku zawartego w przepisie art. 79 ustawy – „jeśli przepisy niniejszej ustawy nie stanowią inaczej”. Zgodnie z art. 33 ustawy o Policji czas pełnienia służby w 40-godzinnym tygodniu służby jest wyznaczony wymiarem obowiązków. Przepisy mówią tylko o ponadnormatywnym czasie służby i uprawnieniach policjantów, wynikających z pełnienia służby w wymiarze większym niż 40 godzin tygodniowo. Powstaje pytanie, w jaki sposób rozliczyć policjantkę pełniącą służbę w obniżonym czasie służby. Interpretacja Pana prof. K. Rączki, że czas, o który zostanie obniżony czas pracy stanowi usprawiedliwioną nieobecność w pracy, jest nie do przyjęcia w kwestiach normowanych przepisami policyjnymi, ponieważ skutkowałaby koniecznością wypłaty 100% uposażenia. Zgodnie z art. 121 i 126 powoływanej ustawy o Policji usprawiedliwiona nieobecność policjanta w służbie uprawnia go do pełnego uposażenia.

Wydaje się, że można tu zastosować *per analogiam* przepisy o zasadach wynagradzania policjantów za ponadnormatywny czas służby. Luka w przepisach powinna zostać jak najszybciej uzupełniona. W regulacjach prawnych dotyczących kwestii finansowych nie powinno się korzystać z analogii.

Należy jeszcze wskazać, że nie ma jakichkolwiek przesłanek do ograniczania tego uprawnienia w stosunku do policjantek już korzystających z urlopu wychowawczego. Jest to uprawnienie, z którego może korzystać każda osoba uprawniona do urlopu wychowawczego, w tym także osoba już korzystająca z tego urlopu. Może ona w trakcie urlopu złożyć wniosek o skrócony czas służby; również osoba korzystająca ze skróconego czasu służby może złożyć wniosek o urlop wychowawczy. Jedynym ograniczeniem jest okres urlopu. Uprawnienie to nie może przekroczyć czasu, w którym istnieje prawo do urlopu wychowawczego.

Ograniczenie uprawnień przewidzianych w przepisach prawa pracy, związanych z ochroną rodzicielstwa, w stosunku do policjantów jest możliwe tylko w razie niemożności ich realizacji ze względu na przepisy ustawy o Policji. Decyzje o udzieleniu przerwy na karmienie, urlopów wychowawczych, ojcowskich, delegowaniu poza miejsce zamieszkania nie podlegają kontroli instancyjnej w trybach przewidzianych w kodeksie postępowania administracyjnego i tym samym kontroli sądowno-administracyjnej. Ponieważ problem dotyczy także innych służb mundurowych, należałoby zwrócić się do Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z wnioskiem o wyjaśnienie wątpliwości.

Luty 2010 r.

Barbara ŚWIĄTKIEWICZ
radca prawny

***Prawo do urlopu wychowawczego policjanta
zawieszzonego w czynnościach służbowych
(opinia prawna)***

Pismem z dnia 8 grudnia 2009 r. Pan A. C. zwrócił się z prośbą o wyjaśnienie, czy Komendant Powiatowy Policji w P. mógł odmówić policjantowi udzielenia urlopu wychowawczego. Z załączonych dokumentów wynika, że Pan A. C. został zawieszony w czynnościach służbowych z dniem 8 listopada 2006 r. w związku z przedstawieniem mu zarzutów przez Prokuratora Okręgowego w Warszawie. Postępowanie karne nie zostało zakończone. W dniu 23 lutego 2009 r. urodziła się córka Pana A. C. Wystąpił on z wnioskiem o udzielenie mu urlopu wychowawczego, argumentując to koniecznością powrotu żony do pracy i trudną sytuacją ekonomiczną rodziny. Komendant Powiatowy Policji w P. odmówił udzielenia urlopu wychowawczego Panu A. C. W uzasadnieniu stwierdził, że pozostając w zawieszeniu ma możliwość sprawowania opieki nad dzieckiem bez utraty 50% wynagrodzenia.

Odpowiadając na pytanie należy podkreślić, że zawieszenie policjanta w czynnościach służbowych powoduje wstrzymanie na okres tego zawieszenia jego uprawnień i obowiązków. Stosunek służbowy policjanta ulega zawieszeniu. W tym czasie ma on prawa i obowiązki wyraźnie wskazane w przepisach, czyli prawo do 50% uposażenia (art. 124 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji – t.j. Dz. U.

z 2007 r. nr 43, poz. 277 ze zm.) i obowiązek stawiennictwa na wezwanie przełożonego (§ 12 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 2 września 2002 r. w sprawie szczegółowych praw i obowiązków oraz przebiegu służby policjantów – Dz. U. nr 151, poz. 1261). Reszta uprawnień i obowiązków ulega wstrzymaniu, m.in. prawo do urlopów – wypoczynkowych, bezpłatnych i innych, w tym również do urlopu wychowawczego. Zgodnie z § 6 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2002 r. w sprawie urlopów policjantów (Dz. U. nr 81, poz. 740 ze zm.) policjantowi nie udziela się urlopu wypoczynkowego i urlopów dodatkowych (§ 17 powoływanego rozporządzenia) w okresie zawieszenia w czynnościach służbowych.

Mimo że prawo do urlopu wychowawczego określone w art. 186 kodeksu pracy jest uprawnieniem pracownika (policjanta), które pracodawca (przełożony) jest zobowiązany zrealizować, w wypadku zawieszenia w czynnościach służbowych policjantowi nie może zostać udzielony urlop wychowawczy, ponieważ w tym okresie nie wykonuje on obowiązków służbowych. Moim zdaniem Komendant Powiatowy Policji w P. postąpił prawidłowo.

Styczeń 2010 r.

Maciej S Ł A W I Ń S K I
radca prawny
Komenda Główna Policji

Specjalne postępowanie sprawdzające (opinia prawna)

W dniu 22 sierpnia 2008 r. wszczęto, na wniosek zastępcy dyrektora Centralnego Biura Śledczego KGP, specjalne postępowanie sprawdzające wobec podinsp. T. D. Do wniosku była dołączona ankieta bezpieczeństwa osobowego. Postępowanie trwało jeszcze w październiku 2009 r. W związku ze zwolnieniem T. D. ze służby, na jej prośbę, w dniu 23 stycznia 2009 r. przedstawiono do akceptacji projekt decyzji o umorzeniu postępowania sprawdzającego na podstawie art. 36 ust. 2b pkt 2 ustawy o ochronie informacji niejawnych.

T. D. posiadała poświadczenie bezpieczeństwa do klauzuli „ściśle tajne”, wydane w dniu 17 grudnia 2004 r. i – na mocy art. 8 Obwieszczenia Marszałka Sejmu RP z dnia 22 września 2005 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. nr 196, poz. 1631) – ważne do dnia 17 grudnia 2009 r.

Wnioski: Wszczęcie postępowania sprawdzającego było sprzeczne z art. 31 ust. 3 ustawy o ochronie informacji niejawnych, zgodnie z którym nie przeprowadza się postępowania sprawdzającego, jeżeli osoba sprawdzana przedstawi odpowiednie poświadczenie bezpieczeństwa. Wprawdzie z akt postępowania nie wynika, że T. D. przedstawiła poświadczenie bezpieczeństwa, jednak prowadzący postępowanie

nie, zgodnie z art. 6 k.p.a., powinien z urzędu badać legalność postępowania na każdym jego etapie.

Czas trwania postępowania sprawdzającego (14 miesięcy) znacznie przekroczył termin, o którym mowa w art. 42 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie informacji niejawnych (3 miesiące), kontynuowanie tego postępowania zaś przez 9 miesięcy po zwolnieniu T. D. ze służby naruszyło przepis art. 36 ust. 2b pkt 2 ustawy, zobowiązujący do umorzenia postępowania z powodu rezygnacji osoby sprawdzanej z zajmowania stanowiska.

Propozycja zakończenia postępowania nie budzi zastrzeżeń.

Październik 2009 r.

Maciej S Ł A W I Ń S K I
radca prawny
Komenda Główna Policji

***Celowość sprawdzeń
w Krajowym Systemie Informacyjnym Policji
podmiotów i osób, u których policjant
zamierza podjąć zajęcie zarobkowe***

Pytanie o celowość sprawdzeń w Krajowym Systemie Informacyjnym Policji podmiotów i osób, u których policjant zamierza podjąć zajęcie zarobkowe, uważam za bezprzedmiotowe. W świetle obowiązującego prawa, a nawet po ewentualnym spełnieniu postulatów *de lege ferenda*, taka czynność nie jest możliwa.

Krajowy System Informacyjny Policji funkcjonuje na podstawie decyzji nr 167 Komendanta Głównego Policji z dnia 19 marca 2008 r. w sprawie funkcjonowania zestawu centralnych zbiorów informacji tworzących Krajowy System Informacyjny Policji (Dz. Urz. KGP nr 10, poz. 57), wydanej na mocy rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 5 września 2007 r. w sprawie przetwarzania przez Policję informacji o osobach (Dz. U. nr 170, poz. 1203), wydanego z kolei na podstawie art. 20 ust. 19 ustawy o Policji. Przepisy art. 20 tejże ustawy wykluczają możliwość wykorzystania policyjnych zbiorów informacji do celów prywatnych. Dodatkowe zajęcie zarobkowe policjanta, mimo ustawowego zaangażowania w tę decyzję przełożonego policjanta (art. 62 ust. 1 ustawy o Policji), jest jego prywatną

sprawą (realizacją dążenia do poprawy warunków materialnych, dążenia do samorealizacji w innym zawodzie itp.). A zatem przed podjęciem decyzji o dodatkowym zatrudnieniu policjant sam i na własne ryzyko, bez pomocy instytucji wykonującej zadania publiczne, powinien ocenić czy firma, w której zamierza pracować, działa zgodnie z prawem. Przełożony policjanta zaś, przed udzieleniem zezwolenia, może dokonać sprawdzenia jedynie w warunkach, o których mowa w powołanych na wstępie przepisach (najogólniej rzecz ujmując – w razie podejrzenia popełnienia przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego). Mając na uwadze przepisy art. 51 Konstytucji RP, art. 23 i 27 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. nr 101, poz. 926 ze zm.), legislacyjne próby stworzenia ustawowych podstaw prawnych dla omawianych sprawdzeń należy uznać za nieskuteczne i niecelowe.

Marzec 2009 r.

Edyta GRZELECKA
radca prawny
Komenda Główna Policji

***Obowiązek sporządzania przez policjantów
protokołu z kontroli pojazdów, do których
mają zastosowanie przepisy ustawy
o transporcie drogowym***

Biuro Prawne Komendy Głównej Policji podziela zawarte w piśmie z 14 grudnia 2009 r. stanowisko Biura Ruchu Drogowego Komendy Głównej Policji, iż nie ma formalnych przeszkód do kontrolowania pojazdów, którymi jest wykonywany przewóz drogowy w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. nr 125, poz. 874, z późn. zm.), jedynie na podstawie przepisów ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. nr 108, poz. 908 z późn. zm.). W razie kontroli pojazdu nie ma zatem obowiązku sporządzania protokołu kontroli wyłącznie na podstawie przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 teże ustawy czuwanie nad bezpieczeństwem ruchu na drogach, kierowanie ruchem i jego kontrolowanie należą do zadań Policji. Sposób realizacji tych zadań określono w ust. 2 przedmiotowego przepisu, wymieniając uprawnienia, które w tym celu przysługują funkcjonariuszom Policji.

Organizację, warunki i sposób wykonywania kontroli ruchu drogowego reguluje rozporządzenie Ministra Spraw

Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 lipca 2008 r. w sprawie kontroli ruchu drogowego (Dz. U. z 2008 r. nr 132, poz. 841, z późn. zm.), a metody i formy wykonywania tej kontroli – zarządzenie nr 609 Komendanta Głównego Policji z dnia 25 czerwca 2007 r. w sprawie sposobu pełnienia służby na drogach przez policjantów (Dz. Urz. KGP nr 13, poz. 100).

Obowiązek sporządzania protokołu kontroli nie występuje w wypadku wykonywania kontroli ruchu drogowego na podstawie ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Zgodnie z § 6 ust. 1 rozporządzenia w sprawie kontroli ruchu drogowego, z przeprowadzonej kontroli drogowej stanu technicznego pojazdu lub zespołu pojazdów, którym jest wykonywany transport drogowy lub inny przewóz drogowy w rozumieniu przepisów ustawy o transporcie drogowym, kontrolujący sporządza w dwóch egzemplarzach sprawozdanie wg wzoru określonego w załączniku nr 2, zawierające wykaz kontrolny.

Na podstawie art. 89 ust. 1 ustawy o transporcie drogowym do kontroli dokumentów, dotyczących wykonywania przewozu drogowego oraz warunków w nich określonych, uprawnieni są m.in. funkcjonariusze Policji.

Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 2 września 2009 r. w sprawie kontroli przewozu drogowego (Dz. U. nr 145, poz. 1184) określa: wzory dokumentów stosowane przez osoby uprawnione do kontroli; sposób przeprowadzania kontroli przestrzegania przepisów dotyczących okresów prowadzenia pojazdu, obowiązkowych przerw oraz czasu odpoczynku kierowcy, a także wymagane standardowe wyposażenie osób dokonujących tej kontroli i wykaz podstawowych elementów, które jej podlegają; rodzaj danych statystycznych gromadzonych w wyniku kontroli i rejestrowanych przez organy kontrolne, a także tryb, sposób i wzory doku-

mentów do ich przekazywania do Głównego Inspektora Transportu Drogowego.

W razie kontroli, o której mowa w art. 89 ustawy o transporcie drogowym, konieczne jest sporządzenie protokołu kontroli, będącego podstawą nałożenia kary pieniężnej.

Zgodnie z § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie kontroli przewozu drogowego, z przeprowadzonych czynności kontrolnych kontrolujący sporządza protokół kontroli:

- 1) w wypadku kontroli drogowej – według wzoru określonego w załączniku nr 1 do rozporządzenia;
- 2) w wypadku kontroli w siedzibie przedsiębiorcy lub miejscu wykonywania działalności gospodarczej albo w siedzibie podmiotu, o którym mowa w art. 3 ust. 2 ustawy o transporcie drogowym – według wzoru określonego w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

W myśl § 4 ust. 1 powołanego rozporządzenia o naruszeniach stwierdzonych w toku kontroli, uzasadniających nałożenie kary pieniężnej, kontrolujący informuje w protokole kontroli, który jest podstawą do wydania decyzji administracyjnej o nałożeniu kary pieniężnej.

Należy zwrócić uwagę, iż odnośnie funkcjonariuszy Policji art. 89a ust. 3 ustawy o transporcie drogowym odsyła do trybu i warunków przeprowadzania kontroli określonych w przepisach o kontroli ruchu drogowego. Funkcjonariusze Policji powinni zatem stosować w szczególności przepisy działu V ustawy Prawo o ruchu drogowym, a także regulacje zawarte w rozporządzeniu w sprawie kontroli ruchu drogowego. Treść art. 89 i 89a ustawy o transporcie drogowym oraz § 3 rozporządzenia w sprawie kontroli przewozu drogowego nie określa wyraźnie, iż obowiązek sporządzania przez policjantów protokołu kontroli, określonego w załączniku nr 1 do wymienionego rozporządzenia, powstaje wyłącznie w razie kontroli przewozu drogowego. Przedmiot kontroli

wykonywanej przez policjantów na podstawie ustawy o transporcie drogowym został określony w art. 89 przedmiotowej ustawy. Obejmuje on kontrolę dokumentów, wymienionych art. 87 ustawy o transporcie drogowym, oraz warunków w nich określonych.

Przepis § 3 rozporządzenia w sprawie kontroli przewozu drogowego wskazuje, iż obowiązek sporządzania protokołu kontroli spoczywa na kontrolującym; kontrolującymi są, zgodnie z § 1 ust. 1 przedmiotowego rozporządzenia, podmioty, o których mowa w art. 89 ust. 1 ustawy o transporcie drogowym. Policjant jest jednakże zobowiązany do sporządzania protokołu kontroli tylko wówczas, gdy dotyczy ona dokumentów związanych z przewozem drogowym, wymienionych w art. 87 ustawy o transporcie drogowym. Za takim poglądem przemawia fakt, że protokół kontroli, o którym mowa w rozporządzeniu w sprawie przewozu drogowego, jest dokumentem potwierdzającym przeprowadzenie kontroli przewozu drogowego. Jeżeli w wyniku kontroli zostaną stwierdzone naruszenia, należy je wskazać w opisie naruszeń, stanowiącym załącznik do protokołu kontroli. Jeżeli kontrola nie wykaże naruszenia uzasadniającego nałożenie kary pieniężnej, kontrolujący nie dołącza do protokołu kontroli załącznika.

O słuszności takiego stanowiska świadczy to, że protokół kontroli jest podstawą do stosowania kar pieniężnych na podstawie art. 91 ustawy o transporcie drogowym. Zgodnie z art. 93 ust. 1 powyższej ustawy, uprawnieni do kontroli, o których mowa w art. 89 ust. 1, mają prawo decyzją administracyjną nałożyć na wykonującego przewozy drogowe lub inne czynności związane z tym przewozem karę pieniężną.

Reasumując, nie ma obowiązku sporządzania protokołu kontroli, gdy kontrola pojazdu lub zespołu pojazdów, którymi wykonywany jest przewóz drogowy w myśl ustawy o trans-

porcie drogowym, jest przeprowadzana wyłącznie na podstawie ustawy Prawo o ruchu drogowym. Wyznacznikiem stosowania § 3 rozporządzenia w sprawie kontroli przewozu drogowego jest przedmiot kontroli. Jeżeli obejmuje on dokumenty związane z transportem drogowym, kontrola powinna zakończyć się sporządzeniem protokołu, którego wzór określono w rozporządzeniu w sprawie przewozu drogowego, nawet wówczas gdy nie stwierdzono naruszeń, o których mowa w ustawie o transporcie drogowym.

Marzec 2010 r.

Maciej S Ł A W I Ń S K I
radca prawny
Komenda Główna Policji

Czy istnieje konieczność przekazywania przez organ Policji właściwemu prokuratorowi czwartego egzemplarza wniosku o zarządzenie kontroli operacyjnej?

Jak stwierdził Zastępca Prokuratora Generalnego „W sprawach, które nie są wprost uregulowane w ustawie o Policji, nie wolno stosować odpowiednio przepisów kpk, dotyczących w szczególności kontroli i utrwalania rozmów, lecz należy tak interpretować przepisy ustawy o Policji, by możliwe było rozstrzygnięcie wszystkich zaistniałych problemów na podstawie tej ustawy”. Tak więc nie można zgodzić się z jego poglądem o konieczności przekazywania przez organ Policji właściwemu prokuratorowi czwartego egzemplarza („uwierzytelnionej kopii”) wniosku o zarządzenie kontroli operacyjnej ze stosownymi decyzjami prokuratora okręgowego (Prokuratora Generalnego) i właściwego sądu – do celów procesowych, by ocenić legalność pozyskania materiałów z kontroli operacyjnej.

Problem ten należy rozstrzygnąć na podstawie aktu wykonawczego do ustawy o Policji, jakim jest rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 marca 2002 r. w sprawie sposobu dokumentowania prowadzonej przez Policję kontroli operacyjnej, przechowywania i przekazywania wniosków, zarządzeń i materiałów uzyska-

nych podczas stosowania tej kontroli, a także przetwarzania i niszczenia tych materiałów (Dz. U. nr 24, poz. 252). Zgodnie z zapisem § 4 ust. 1-4 pierwszy egzemplarz omawianego dokumentu przechowuje sąd okręgowy, drugi egzemplarz – prokurator okręgowy (Prokurator Generalny), a trzeci – organ Policji występujący z wnioskiem o zarządzenie kontroli. Mając na uwadze zasadę domniemania racjonalności pracodawcy, gdyby zamierzał on przeznaczyć czwarty egzemplarz dokumentu do celów procesowych – z pewnością uczyniłby to, redagując stosowny przepis. Przeciwnie, prawodawca nie zakładał konieczności kontroli decyzji prokuratora okręgowego (Prokuratora Generalnego) przez prokuratora prowadzącego postępowanie przygotowawcze (zwykle podwładnego wyżej wymienionych).

W razie jednak rzeczywistych wątpliwości prokuratora prowadzącego postępowanie przygotowawcze czy zgoda na kontrolę operacyjną została udzielona, może on zasięgnąć stosownej informacji u prokuratora wydającego tę zgodę – bez żądania „uwierzytelnionej kopii” od organu Policji, który – jak wskazano wyżej, zgodnie z rozporządzeniem – takiej kopii wydać nie może.

Październik 2009 r.

Lucyna P I E T R Z Y K

radca prawny

Komenda Główna Policji

***Pozaustawowe przesłanki cofnięcia
pozwolenia na broń palną na podstawie
art. 18 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 15 ust. 1 pkt 6
ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni
i amunicji (Dz. U. nr 52, poz. 525, ze zm.)
w świetle orzecznictwa Wojewódzkiego Sądu
Administracyjnego w Warszawie***

Wyrokiem z dnia 18 września 2009 r. sygn. akt II SA/Wa 599/09 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uchylił – na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji – decyzje organów Policji I i II instancji, cofające Z. G. pozwolenie na broń palną myśliwską. Zgodnie z tymi przepisami właściwy organ Policji cofa pozwolenie na broń osobie, która budzi uzasadnioną obawę, iż może użyć broni w celu sprzecznym z interesem bezpieczeństwa i porządku publicznego, w szczególności skazanej prawomocnym orzeczeniem sądu za przestępstwo przeciwko życiu, zdrowiu lub mieniu albo przeciwko której toczy się postępowanie karne o takie przestępstwo.

W niniejszej sprawie organy Policji obawę tę wywiodły z faktu skazania Z. G. prawomocnym wyrokiem za przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. (oszustwo kredytowe – przeciwko obrotowi gospodarczemu) wskazując, iż określony przez ustawodawcę w art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji kata-

log okoliczności wykluczających możliwość posiadania prawa do broni nie jest zamknięty, a zatem można do niego zaliczyć skazanie (oskarżenie) za przestępstwa przeciwko obrotowi gospodarczemu jako bliskie przestępstwom przeciwko mieniu, lub podejrzenie o popełnienie takiego przestępstwa.

Przedmiotowy wyrok jest już kolejnym, w którym Sąd nie podzielił stanowiska organów Policji, iż przestępstwa przeciwko obrotowi gospodarczemu spełniają dyspozycję art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji, a tym samym tworzą podstawę do zastosowania art. 18 ust. 1 pkt 2 ustawy, tj. cofnięcia pozwolenia na broń palną (analogicznie nie można z tego powodu odmówić wydania pozwolenia).

Według Sądu sam fakt prawomocnego skazania za czyn godzący w dobro chronione prawem (tym bardziej tylko toczące się postępowanie karne o takie przestępstwo) nie jest wystarczający do cofnięcia prawa do broni; niezbędne jest ustalenie jeszcze innych informacji o posiadaczu pozwolenia na broń (lub osobie o nie się ubiegającej), uzasadniających obawę możliwości użycia przez niego broni przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi publicznemu.

Powyższy wyrok oznacza utrwalanie przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie orzecznictwa, kwestionującego stanowisko organów Policji, iż ustawowy katalog okoliczności wskazanych w art.15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji może zostać przez nie rozszerzony o przestępstwa przeciwko obrotowi gospodarczemu. Organy Policji powinny to uwzględniać w podobnych sprawach, w przeciwnym bowiem wypadku decyzje administracyjne w nich wydawane będą uznawane za niezgodne z prawem tak procesowym, jak i materialnym.

Luty 2010 r.

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2009 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Joanna Kube
Sędziowie WSA	Sławomir Antoniuk
	Andrzej Kołodziej (spr.)
Protokolant	Eliza Kusy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 września 2009 r.
sprawy ze skargi
na decyzję Komendanta Głównego Policji
z dnia 4 marca 2009 r. nr (...)
w przedmiocie cofnięcia pozwolenia na broń palną myśliwską

- 1) uchyla zaskarżoną decyzję oraz utrzymaną nią w mocy decyzję (...) Komendanta Wojewódzkiego Policji w P. nr (...) z dnia 15 stycznia 2009 r.,
- 2) zaskarżona decyzja nie podlega wykonaniu w całości,
- 3) zasądza od Komendanta Głównego Policji na rzecz skarżącego kwotę 440 zł (czterysta czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Eliza Kusy

UZASADNIENIE

Komendant Główny Policji decyzją Nr (...) z dnia 4 marca 2009 r., na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 oraz art. 268a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.), oraz art. 18 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2004 r. Nr 52, poz. 525 ze zm.), po rozpatrzeniu odwołania (...) od decyzji (...) Komendanta Wojewódzkiego Policji w P. Nr (...) z dnia 15 stycznia 2009 r., cofającej pozwolenie na broń palną myśliwską, utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję.

W uzasadnieniu podał, że Sąd Rejonowy w P. prawomocnym wyrokiem z dnia 29 lutego 2008 r. (sygn. akt IIK 328/06), uznał (...) winnym popełnienia czynu z art. 297 § 1 kk (posłużenie się poświadczającą nieprawdę fakturą, z której wynika inna niż w rzeczywistości wartość samochodu osobowego, a następnie podpisanie umowy kredytowej, w której zawarto nieprawdziwe informacje dotyczące wartości nabywanego samochodu oraz wkładu własnego), i za to wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wartość jednej składki na kwotę 50 zł.

Wskazał, że dyspozycja art. 18 ust. 1 pkt 2 ustawy o broni i amunicji nakazuje organowi Policji cofnięcie pozwolenia na broń w przypadku, gdy daną osobę można uznać za należącą do kategorii osób wymienionych w art. 15 ust. 1 pkt 6, tj. do osób, co do których istnieje uzasadniona obawa, że mogą użyć broni w celu sprzecznym z interesem bezpieczeństwa lub porządku publicznego, a w szczególności skazanym prawomocnym orzeczeniem Sądu za postępowanie przeciwko życiu, zdrowiu lub mieniu albo wobec których toczy się postępowanie o popełnienie takiego przestępstwa.

Przepis ten ma charakter obligatoryjny co oznacza, że organ Policji po ujawnieniu wskazanych wyżej okoliczności ma obowiązek cofnięcia pozwolenia na broń.

Organ stwierdził ponadto, że katalog okoliczności, w tym przestępstw, których popełnienie lub o których oskarżenie może wzbudzić obawy niezgodnego z prawem użycia broni palnej, w rozumieniu art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji, jest otwarty, co potwierdza orzecznictwo. Tym samym norma ta stanowi dla organów Policji wytyczną interpretacyjną w sprawach cofnięcia pozwolenia, co daje tym organom możliwość oceny postępowania posiadacza broni pod kątem dyspozycji tego przepisu, także w przypadku skazania prawomocnym wyrokiem lub oskarżenia o popełnienie innych rodzajów przestępstw. Każde bowiem naruszenie przepisów prawa, a zwłaszcza prawa karnego, musi podlegać ocenie z punktu widzenia zaistnienia uzasadnionej obawy użycia broni w celach sprzecznych z interesem bezpieczeństwa i porządku publicznego. Organ odwoławczy wywiódł, że interpretacja przepisu art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji musi uwzględniać fakt, że od osób starających się o pozwolenie na posiadanie broni lub posiadających takie pozwolenie, należy wymagać bezwzględnie przestrzegania prawa z uwagi na ścisły związek prawa do broni ze sferą bezpieczeństwa i porządku publicznego, ochrona których to dóbr została powierzona Policji (art. 1 ust. 2 pkt 2 ustawy o Policji). W stosunku do takich osób obowiązuje zatem mierzony najwyższej staranności, zaś prawomocne skazanie jest w zakresie ustalenia prawnych i faktycznych przesłanek cofnięcia pozwolenia na broń, wiążące dla organów Policji, gdyż pozwala zbadać istnienie związku przyczynowo-skutkowego między dotychczasowym postępowaniem posiadacza broni, a obawą, o której mowa w art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji. Komendant Główny Policji podniósł, że ustawo-

dawca nadając art. 15 ust. 1 pkt 6 oraz art. 18 ust. 1 pkt 2 charakter obligatoryjny, odrzucił możliwość uwzględnienia interesu osoby ubiegającej się o pozwolenie na broń lub je posiadającej także w tych przypadkach, gdy to organy właściwe w tych sprawach – uwzględniając swoją wiedzę i doświadczenie zawodowe oraz korzystając z ustawowej kompetencji – przyjęły za podstawę rozstrzygnięcia sprawy okoliczność spoza przesłanek określanych w art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji.

Organy przyjęły więc, jak wskazał organ odwoławczy, iż do przesłanek nakazujących cofnąć pozwolenie na broń, należy zaliczyć zwłaszcza te, które w jakikolwiek sposób są bliskie przestępstwu przeciwko mieniu. Takim właśnie przestępstwem jest czyn z art. 297 § 1 kk (oszustwo kredytowe). Podobnie jak przestępstwo oszustwa z art. 286 § 1 kk (czyn przeciwko mieniu) jest ono przestępstwem kierunkowym, a dla wyczerpania znamion takich przestępstw konieczne jest podjęcie przez sprawcę „nieumyślnych oszukanych zabiegów” w drodze podstępu lub wprowadzenia w błąd podmiot dysponujący, jak w tej sprawie, kredytem.

Komendant Główny Policji podkreślił również okoliczność, iż od posiadaczy broni oczekuje się szczególnego przestrzegania porządku prawnego z uwagi na ścisły związek prawa do broni ze sferą bezpieczeństwa i porządku publicznego.

Z tych też względów dostęp do niego podlega ścisłej administracyjnej reglamentacji, a dla interesu społecznego nie jest obojętne, czy osoba posiadająca pozwolenie na broń dopuszcza się naruszenia porządku prawnego. Ponadto, zdaniem organu, takiej oceny nie może zawierać pozytywna opinia o stronie z jej miejsca zamieszkania oraz opinia miejscowego koła łowieckiego. Norma prawa materialnego, tj. art. 18 ust. 1 pkt 2 ustawy o broni i amunicji nakazuje

organowi Policji cofnięcie pozwolenia na broń osobie, którą można uznać za należącą do kategorii osób z art. 15 ust. 1 pkt 6 ww. ustawy. Taki zaś przypadek zaistniał w ocenie organu w przedmiotowej sprawie, a zatem niemożliwe było przyjęcie nadrzędności interesu indywidualnego strony nad interesem społecznym, stąd też zarzut naruszenia art. 7 kpa jest nieuzasadniony. Prymat interesu społecznego ustanowił bowiem ustawodawca ustalając obligatoryjny charakter art. 18 ust. 1 pkt 2 ustawy o broni i amunicji.

W skardze na powyższą decyzję do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, pełnomocnik skarżącego zarzucił jej naruszenie: art. 7, 8, 77 § 1 oraz 80 Kodeksu postępowania administracyjnego, a także art. 18 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji.

Z uwagi na powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i zasądzenie kosztów postępowania sądowego.

W obszernym uzasadnieniu podał, że istotnie katalog przestępstw wymienionych w art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji, nie ma charakteru zamkniętego. Jednak jeśli chodzi o przestępstwa w nim wymienione, jak i niewymienione, to w każdym przypadku należy badać, czy samo popełnienie przestępstwa rodzi obawę co do możliwości niewłaściwego użycia broni. Takie jak prezentowane przez organy Policji rozumienie powyższej normy zmienia w istocie jej treść, przez co każde skazanie przewidywałoby cofnięcie pozwolenia na broń.

Prowadziłoby to zdaniem pełnomocnika, do wprowadzenia nieznanego środka karnego utraty pozwolenia na broń – czemu sprzeciwił się także Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 20 marca 2007 r., sygn. akt II OSK 955/06. Taka wykładnia art. 15 ust. 1 pkt 6 ww. ustawy pozostaje również w sprzeczności z wykładnią przyjętą przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 23 czerwca

2008 r., sygn. akt II OSK 697/07 oraz w wyroku z dnia 22 lutego 2008 r., sygn. akt II OSK 67/07. Zgodnie z tą wykładnią niesłuszne jest przyjęcie przez organy, że od posiadacza broni oczekuje się szczególnego przestrzegania porządku prawnego, zaś taki pogląd nie znajduje oparcia w przepisach prawa, w tym w ustawie o broni i amunicji. Z tego względu bardzo dowolne, zdaniem pełnomocnika, uznanie, że przestępstwa wymierzone przeciwko obrotowi gospodarczemu są tak bliskie przestępstwom przeciwko mieniu, że rodzą takie same skutki na gruncie powołanej ustawy, nie może być zaakceptowane. Powyższego wniosku nie da się wprowadzić przy pomocy żadnej z metod dowodzenia przyjętych w postępowaniu sądowym. Poza tym, nawet gdyby przychylić się do twierdzenia o „bliskości” przestępstw przeciwko mieniu i przeciwko obrotowi gospodarczemu, to samo popełnienie tego ostatniego nie jest wystarczające do cofnięcia pozwolenia na broń, bowiem konieczne jest wykazanie, że jego sprawca może użyć broni w celu sprzecznym z interesem bezpieczeństwa lub porządku publicznego, jak orzekł Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 29 lutego 2008 r. (sygn. akt II OSK 84/07).

W ocenie pełnomocnika skarżącego organ nie wziął pod uwagę ustaleń poczynionych przez Sąd powszechny, a dotyczących m.in. małej szkodliwości społecznej czynu oraz prawidłowej postawy społecznej skarżącego, w której popełnione przestępstwo stanowiło wyłącznie niechlubny epizod. Ponadto nie uwzględnił przy rozstrzygnięciu dotychczasowego nie-skazitelnego zachowania oraz cech osobowych, wbrew art. 77 § 1 kpa.

Odnosząc się do uwagi organu, iż brak broni nie umożliwia skarżącemu aktywności na rzecz łowiectwa, świadczy, zdaniem pełnomocnika, o całkowitej nieznanomości zagad-

nienia oraz o lekceważeniu gwarantowanej konstytucyjnie ochrony praw słusznie nabytych.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie i podtrzymał swoje dotychczasowe ustalenia faktyczne oraz prawne.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości w szczególności przez kontrolę działalności administracji publicznej, a kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. Skarga oceniania pod tym względem zasługuje na uwzględnienie.

Materialnoprawną podstawą rozstrzygnięcia jest przepis art. 18 ust. 1 pkt 2 z związku z art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (tj. Dz. U. z 2004 r. Nr 52, poz. 525 ze zm.), zgodnie z którym właściwy organ Policji cofa pozwolenie na broń, jeżeli osoba, której takie pozwolenie wydano, należy do osób wymienionych w art. 15 ust. 1 pkt 2-6 ustawy. Zgodnie zaś z przepisem art. 15 ust. 1 pkt 6 omawianej ustawy, pozwolenia na broń nie wydaje się osobom, co do których istnieje uzasadniona obawa, że mogą użyć broni w celu sprzecznym z interesem bezpieczeństwa lub porządku publicznego, w szczególności skazanym prawomocnym orzeczeniem Sądu za przestępstwo przeciwko życiu, zdrowiu lub mieniu albo wobec których toczy się postępowanie karne o popełnienie takich przestępstw.

Cofnięcie pozwolenia na broń nie uzasadnia zatem sam fakt skazania za jakiegokolwiek przestępstwo, lecz dopiero wykazanie, że posiadacz broni zalicza się do kategorii osób

wymienionych w przepisie art. 15 ust. 1 pkt 6 ww. ustawy. W orzecznictwie sądowo-administracyjnym podkreśla się, iż przy cofnięciu pozwolenia na broń nie można powoływać się jedynie na fakt skazania prawomocnym wyrokiem karnym, lecz konieczne jest również wykazanie bezpośredniego związku pomiędzy popełnionym przez posiadacza broni czynem,

a cechami jego charakteru i dotychczasowym zachowaniem, które mogłyby stworzyć obawy użycia broni w celach sprzecznych z interesem bezpieczeństwa lub porządku publicznego (por. wyroki NSA z 20 marca 2007 r., sygn. akt II OSK 955/06 i z 22 lutego 2008 r., sygn. akt II OSK 67/07).

Ustawodawca nie uwzględnił bowiem generalnego zakazu posiadania broni przez wszystkie osoby skazane za popełnienie przestępstw wymienionych w tym przepisie albo w stosunku do których toczy się postępowanie o ich popełnienie. Nie można zgodzić się zatem ze stanowiskiem organu, iż sam fakt popełnienia przez skarżącego przestępstwa z art. 297 § 1 kk, spowodował utratę przez niego wiarygodności co do zgodnego z prawem posiadania i używania broni w rozumieniu dyspozycji art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji, a w konsekwencji zaistnienie obawy jej użycia w celu sprzecznym z interesem bezpieczeństwa lub porządku publicznego. Przyjęcie takiego toku rozumowania prowadziłoby bowiem do pozbawienia pozwolenia na broń każdej osoby, która popełniła przestępstwo, bez względu na rodzaj, zakres winy i okoliczności jego popełnienia. Takiego zaś wniosku z analizy omawianych przepisów wprowadzić się nie da. Byłoby to też równoznaczne, jak trafnie podniósł pełnomocnik skarżącego, z wprowadzeniem dodatkowego środka karnego, którego obowiązujące przepisy nie przewidują.

Należy zgodzić się z organem, że przepis art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji, zawiera otwarty katalog

przestępstw, które uzasadniają obawę użycia broni w celu sprzecznego z interesem bezpieczeństwa lub porządku publicznego, ich wyliczenie ma charakter przykładowy, zaś jego dyspozycja stanowi dla organów Policji wytyczną interpretacyjną. Nie oznacza to jednak przyzwolenia, by wykładnia tego przepisu prowadziła do tak daleko posuniętej dowolności, jaką zaprezentował organ w niniejszej sprawie.

Nie sposób bowiem zaaprobować poglądu, iż skazanie skarżącego za przestępstwo z art. 297 § 1 kk (przeciwko obrotowi gospodarczemu), jako „bliskie” przestępstwu przeciwko mieniu, daje podstawę do cofnięcia pozwolenia na broń na równi z popełnieniem przestępstwa przeciwko mieniu, określonego w art. 286 § 1 kk (oszustwo). Dla cofnięcia pozwolenia na broń osobie skazanej za przestępstwo przeciwko obrotowi gospodarczemu nie wystarczy bowiem sam fakt jednorazowego skazania, bez ustalenia okoliczności czynu, jego społecznej szkodliwości i cech osobowych skarżącego. Trafny jest zatem zarzut skargi naruszenia przepisów postępowania poprzez brak zebrania i rozpoznania całego materiału dowodowego, a także brak wskazania okoliczności, poza wyrokiem skazującym, na podstawie których organ wywiódł, iż (...) spełnia przesłanki zawarte w art. 15 ust. 1 pkt 6 omawianej ustawy.

Zgadzać się co do zasady z organem, iż dostęp do broni podlega ścisłej reglamentacji i nie jest prawem powszechnym, nie sposób jednocześnie podzielić stanowiska, iż od posiadaczy broni należy wymagać bezwzględnej przestrzegania przepisów prawa, gdyż teza ta nie znajduje oparcia w ustawie o broni i amunicji. Wskazane naruszenia przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, powodują konieczność uchylenia zaskarżonej decyzji oraz utrzymania w mocy decyzji organu pierwszej instancji.

Mając powyższe na względzie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, na podstawie art. 145 § 1 pkt lit. a i lit. c ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.), orzekł jak w sentencji wyroku. O wstrzymaniu wykonania zaskarżonej decyzji Sąd orzekł w oparciu o art. 152 powołanej ustawy, zaś o kosztach na podstawie art. 200, art. 205 § 1 i § 2 ww. ustawy w związku z § 14 ust. 2 pkt 1 lit. c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Eliza Kusy

Lucyna PIETRZYK
radca prawny
Komenda Główna Policji

***Cofnięcie pozwolenia na broń palną
na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 15
ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 21 maja 1999 r.
o broni i amunicji (Dz. U. z 2004 r. nr 52,
poz. 525, ze zm.) po ustaleniu okoliczności
niewymienionych w art. 15 ust. 1 pkt 6
– w świetle orzecznictwa Wojewódzkiego Sądu
Administracyjnego
(Glosa)***

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 19 września 2008 r., sygn. akt VI SA/Wa 919/08 (prawomocny od dnia 16 grudnia 2009 r. po umorzeniu przez Naczelną Sąd Administracyjny postanowieniem z dnia 16 grudnia 2009 r. sygn. Akt II OSK 240/09 postępowania ze skargi kasacyjnej E.S., wskutek jej cofnięcia) oddalił skargę E.S. na decyzje Komendanta Głównego Policji, utrzymujące w mocy decyzje organu I instancji o cofnięciu pozwoleń na broń palną myśliwską i sportową. Wyrok zapadł w następującym stanie faktycznym i prawnym:

Komendant Wojewódzki Policji w (...) wszczął postępowanie administracyjne w sprawie cofnięcia E.S. pozwoleń na broń palną myśliwską i sportową w związku z ustaleniem, iż prawomocnym wyrokiem sądu został on skazany za przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. (przeciwko działalności instytucji

państwowych oraz samorządu terytorialnego) i art. 189 § 1 k.k. (przeciwko wolności). Według zastosowanych jako podstawa prawna rozstrzygnięcia administracyjnego przepisów art. 18 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji właściwy organ Policji cofa pozwolenie na broń, jeżeli istnieje uzasadniona obawa, że osoba je posiadająca może użyć broni w celu sprzecznym z interesem bezpieczeństwa i porządku publicznego; obawy te dotyczą zwłaszcza osób skazanych prawomocnym orzeczeniem sądu za przestępstwo przeciwko życiu, zdrowiu lub mieniu, albo przeciwko którym toczy się postępowanie karne o takie przestępstwa. Ponieważ czyny, za które został prawomocnie skazany E.S., nie należą do tego katalogu, a organ I instancji ograniczył postępowanie dowodowe jedynie do uzyskania odpisu wyroku sądu karnego, Komendant Główny Policji uchylił decyzję tego organu i przekazał mu sprawę do ponownego rozpatrzenia, polecając przeprowadzić postępowanie wyjaśniające poprzez dopuszczenie jako dowodu akt sprawy karnej strony w celu ustalenia okoliczności zdarzenia, za które została ona skazana, a także uzupełnić materiał dowodowy co do warunkowo umorzonych kilka lat wcześniej postępowania karnego o przestępstwo przeciwko mieniu. Organ I instancji wykonał wytyczne organu odwoławczego i ponownie cofnął E.S. pozwolenia na posiadaną przez niego broń, a Komendant Główny Policji po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego utrzymał je w mocy.

Na decyzje te E.S. wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. W uzasadnieniu przywołanego wyżej wyroku sąd ten stwierdził, iż zaskarżone decyzje odpowiadają prawu tak procesowemu (kodeks postępowania administracyjnego), jak i materialnemu (ustawa o broni i amunicji), ponieważ został zebrany materiał dowodowy pozwalający na ocenę skarżącego w kontekście zasto-

sowanych norm ustawy o broni i amunicji i ocena ta nie nosi cech dowolności, wybiórczości czy niekompletności. Agresywne zachowanie i znieważenie funkcjonariusza publicznego słowami powszechnie uznanymi za obelżywe oraz zamknięcie go w pomieszczeniu biurowym bez możliwości opuszczenia tego pomieszczenia spełnia przesłanki określone w art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy, mimo iż czyny te nie należą do kategorii godzących w życie, zdrowie i mienie. W świetle tej normy prawnej organ Policji miał także prawo uwzględnić w ocenie skarżącego fakt wcześniejszego popełnienia przez niego przestępstwa przeciwko mieniu, chociaż wyznaczony wyrokiem sądu warunkowo umarzającego postępowanie karne w tej sprawie okres próbny już minął, a wyrok został usunięty z ewidencji Krajowego Rejestru Karnego. Oddalił zatem skargę uznając, iż nie zasługuje ona na uwzględnienie.

Powyższy wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie świadczy o tym, iż organy Policji mogą wiązać istnienie obawy, o której mowa w art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji, a tym samym odmówić wydania pozwolenia na broń lub cofnąć je na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, z okolicznościami wskazanymi wprost przez samego ustawodawcę (choć nie tylko). Jednakże warunkiem zastosowania tych przepisów prawa jest przeprowadzenie postępowania dowodowego w całości (ograniczenie się do uzyskania odpisu bądź kopii prawomocnego wyroku sądu karnego jest więc niewystarczające) oraz ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Luty 2010 r.

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2008 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA Olga Żurawska-Matusiak

Sędziowie WSA Sędzia WSA Dorota Wdowiak (spr.)

Sędzia WSA Grażyna Śliwińska

Protokolant Monika Staniszevska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 września 2008 r.

skargi ze skarg (...)

na decyzje **Komendanta Głównego Policji**

z dnia **22 lutego 2008 r.:**

1) nr (...)

2) nr (...)

**w przedmiocie cofnięcia pozwoleń na broń palną
myśliwską do celów łowieckich oraz na broń palną
sportową**

oddala skargi

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność z oryginałem

Hubert Dobrowolski

referent stażysta

UZASADNIENIE

Komendant Główny Policji decyzjami z dnia 22 lutego 2008 r.:

1) nr (...);

2) nr (...)

utrzymał w mocy decyzje Komendanta Wojewódzkiego Policji w (...) z dnia 7 grudnia 2007 r.:

1) (...);

2) (...)

w przedmiocie cofnięcia pozwoleń na broń palną myśliwską do celów łowieckich oraz na broń palną sportową.

Do wydania decyzji doszło w następującym stanie faktycznym i prawnym:

Pismem z dnia 23 lutego 2007 r. organ pierwszej instancji wszczął postępowanie w sprawie cofnięcia (...) pozwoleń na broń palną myśliwską do celów łowieckich oraz na broń palną sportową. W wyniku przeprowadzenia postępowania administracyjnego, organ decyzjami z dnia:

1) 6 czerwca 2007 r., nr (...) cofnął pozwolenie na broń palną myśliwską,

2) 6 lipca 2007 r. nr (...) cofnął pozwolenie na broń palną sportową.

Podstawę ww. rozstrzygnięć stanowiły przepisy art. 18 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 15 ust. 1 pkt 6 w związku z art. 20 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (tekst jednolity Dz. U. z 2004 r. Nr 52 poz. 525 ze zm.).

W wyniku rozpoznania odwołania, Komendant Główny Policji decyzjami z dnia 17 sierpnia 2008 r. uchylił ww. decyzje Komendanta Wojewódzkiego Policji w (...). W podjętych decyzjach, organ odwoławczy stwierdził, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie jest wystarczający do za-

stosowania art. 18 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji. Organ wskazał, że w toku postępowania administracyjnego niezbędne jest wykazanie, jakie okoliczności, znajdujące odzwierciedlenie w materiale dowodowym potwierdzają uzasadnione obawy, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji. Dlatego też, w ocenie organu odwoławczego, oparcie rozstrzygnięć przez Komendanta Wojewódzkiego Policji w (...) jedynie na wyroku Sądu Rejonowego w (...) skazującym skarżącego za popełnienie czynów określonych w art. 226 § 1 oraz w art. 189 § 1 kodeksu karnego, to jest za czyny inne niż wymienione w art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji jest niewystarczające. Organ pierwszej instancji winien przeprowadzić postępowanie wyjaśniające dotyczące zdarzenia, za popełnienie którego skarżący został skazany wyrokiem sądu, to jest przeprowadzić dowody z akt sprawy karnej.

W wyniku ponownego rozpoznania sprawy, Komendant Wojewódzki Policji w (...) decyzjami z dnia 7 grudnia 2007 r., nr (...) i (...) cofnął skarżącemu pozwolenie na broń palną myśliwską do celów łowieckich oraz na broń palną sportową.

W toku postępowania administracyjnego przeprowadził dodatkowe postępowanie dowodowe z akt postępowania karnego Sądu Rejonowego w (...). Organ przywołał akta sprawy sądowej, z których wynika, że skarżący w dniu 13 września 2005 r. uczestniczył w przeprowadzonych przez poborcę skarbowego czynnościach wobec jego syna. Materiał ten wskazuje również, że w trakcie tych czynności, skarżący znieważył poborcę w ten sposób, że zachowując się agresywnie używał wobec niego słów powszechnie uznanych za obelżywe, a następnie zamknął tę osobę w pomieszczeniu biurowym, uniemożliwiając jej opuszczenie pomieszczenia.

W ocenie organu, w rozpatrywanej sprawie obawa użycia przez skarżącego broni niezgodnie z przepisami prawa

wynika z ustalonego w toku prowadzonego postępowania administracyjnego, faktu skazania prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 6 kwietnia 2006 r. za czyny z art. 226 § 1 i art. 189 § 1 Kodeksu karnego, to jest za przestępstwo skierowane przeciwko działalności instytucji państwowych oraz samorządu terytorialnego, a także przestępstwo wymierzone przeciwko wolności. Zdaniem organu, zachowanie tego typu jak pozbawianie człowieka wolności świadczy o rażącym lekceważeniu przez stronę praw człowieka oraz obowiązujących norm prawnych. Dopuszczenie się przez skarżącego pozbawienia wolności innej osoby rodzi uzasadnioną obawę, że w podobnej sytuacji może ona skorzystać z posiadanej broni, czyli w rezultacie używać jej z narażeniem życia i zdrowia innych osób, a więc w celach sprzecznych z interesem bezpieczeństwa lub porządku publicznego. Jak podkreślił organ administracji, od osób uprawnionych do posiadania broni należy oczekiwać poszanowania prawa. W ocenie organu, takie postępowanie skarżącego tworzy prawdopodobieństwo, iż osoba posiadająca pozwolenie na broń nie użyje jej w sposób, o którym mowa w art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji. Popelnienie przestępstwa z art. 226 § 1 kk i art. 189 § 1 kk, które pośrednio godzi także w życie lub zdrowie innej osoby sprawia, że strona nie może być oceniana jako wiarygodna co do posiadania pozwolenia na broń bez uszczerbku dla interesu bezpieczeństwa lub porządku publicznego.

Organ wskazał również, że pozytywne opinie z miejsca zamieszkania i Polskiego Związku Łowieckiego nie mogą wpłynąć na zmianę decyzji, gdyż powierzenie skarżącemu broni stwarza zagrożenie, że użyje jej w celu sprzecznym z interesem bezpieczeństwa lub porządku publicznego. Wskazał również, że skarżący uprzednio wszedł w konflikt z prawem. Na poparcie tego stanowiska organ wskazał na

wydarzenia z 2000 r., to jest na okoliczność prowadzonego wobec skarżącego postępowania karnego o czyn wymierzony przeciwko mieniu, jednakże postępowanie to zostało zakończone postanowieniem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 4 września 2002 r. o warunkowym umorzeniu postępowania. Z uzasadnienia postanowienia Sądu Rejonowego w (...) wynikało, że zebrany wówczas materiał dowodowy nie budził wątpliwości co do popełnienia przez skarżącego czynu zabronionego, jednakże postawa strony pozwalała na przyjęcie, że nie naruszyła ona porządku prawnego i nie popełni przestępstwa.

Te wszystkie okoliczności, w ocenie organu stanowiły podstawę uznania przez organ, że skarżący nie daje rękojmi przestrzegania przepisów dotyczących posiadania i używania broni. Tym samym zostały w ocenie organu spełnione przesłanki, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji.

Od decyzji Komendanta Wojewódzkiego Policji w (...) z dnia 7 grudnia 2007 r. skarżący wniósł odwołania, w których wskazał, że czyny, za które został skazany, nie były skierowane przeciwko życiu lub mieniu, dlatego przesłanka art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji nie została wyczerpana. Wskazał również na pozytywne oceny jego osoby z miejsca zamieszkania oraz w Polskim Związku Łowieckim. Ponadto, w jego ocenie, nie ma w sprawie niniejszej znaczenia fakt, iż w przeszłości dopuścił się przywłaszczenia mienia, ponieważ Sąd Rejonowy w (...) w 2002 r. warunkowo umorzył to postępowanie.

W wyniku rozpoznania sprawy, Komendant Główny Policji decyzjami z dnia 22 lutego 2008 r. nr (...) i nr (...) utrzymał w mocy decyzje Komendanta Wojewódzkiego Policji w (...) z dnia 7 grudnia 2007 r. nr (...) i (...). Organ odwoławczy wskazał na ustalenia organu pierwszej instancji oraz na zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Podzielił argu-

mentację organu I instancji. W konsekwencji uznał, że skarżący należy do kręgu osób, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji, co stanowi podstawę do zastosowania art. 18 ust. 1 pkt 2 tej ustawy.

Na decyzje Komendanta Głównego Policji z dnia 22 lutego 2008 r., nr (...) i nr (...) skarżący złożył skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skarżący podobnie jak w odwołaniach od decyzji pierwszej instancji wskazał na okoliczności faktyczne związane z czynem karalnym, za który skazany został za czyny z art. 226 § 1 kk i art. 189 § 1 kk, jak również na przywołaną przez organ okoliczność warunkowego umorzenia przez Sąd Rejonowy w (...) postępowania karnego. Dlatego też, w ocenie skarżącego, jego zachowanie nie daje podstaw do zakwalifikowania jego do kategorii osób, o którym mowa w art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji.

W odpowiedziach na skargi, organ wniósł o ich oddalenie. Przedstawił przebieg postępowania administracyjnego i podtrzymał swoje stanowisko zawarte w zaskarżonych decyzjach.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1269) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej.

W świetle powołanego przepisu ustawy Wojewódzki Sąd Administracyjny w zakresie swojej właściwości ocenia zaskarżoną decyzję administracyjną lub postanowienie z punktu widzenia ich zgodności z prawem materialnym i przepisami postępowania administracyjnego, według stanu

faktycznego i prawnego obowiązującego w dacie wydania tej decyzji lub postanowienia. Sąd nie bada więc celowości, czy też słuszności zaskarżonego aktu.

Ponadto, co wymaga podkreślenia, Sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną (vide: art. 134 § 1 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1270 ze zm.).

Kontrolując zaskarżoną decyzję z punktu widzenia powyższych kryteriów skarga nie zasługuje na uwzględnienie. Wbrew zarzutom skarżącego, Komendant Główny Policji wydał właściwe rozstrzygnięcie. Poczynione przez niego ustalenia są prawidłowe i wyczerpujące. Znajdują oparcie w zebranych materiale dowodowym. Wyjaśnione zostały wszystkie istotne okoliczności mające wpływ na wynik sprawy.

Zgodnie z art. 77 § 1 kpa organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Ten obowiązek stanowi realizację zasady prawdy obiektywnej wyrażonej w art. 7 kpa. Analiza przeprowadzonego postępowania administracyjnego pozwala na przyjęcie, że organ nie uchybił tej zasadzie. Wywiązał się z obowiązków, nałożonych na niego przepisami kodeksu postępowania administracyjnego, w tym wynikających z art. 7, 8 i 9 kpa. Ustalenia faktyczne zostały poczynione w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy. Dokonując ustaleń organ nie pominął żadnego z dowodów, dokładnie je przeanalizował i poddał ocenie, zgodnie z art. 80 kpa. Przeprowadzona ocena jest zgodna z normami procesowymi i regułami obowiązującymi przy jej dokonywaniu, nie jest w żadnym razie dowolna, czy wybiórcza i niekompletna.

W prawidłowo ustalonym stanie faktycznym organ zastosował właściwie prawo materialne. Podstawę materialnoprawną rozstrzygnięcia stanowił art. 18 ust. 1 pkt 2

w związku z art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji. Zaistniały stan faktyczny wyczerpuje dyspozycję powyższych przepisów.

Uprawniona jest, zdaniem sądu, ocena obu organów, że zachowanie skarżącego naruszającego porządek prawny może rodzić obawy użycia broni w celu sprzecznym z interesem bezpieczeństwa państwa i porządku publicznego. Komendant Główny Policji wykazał związek między popełnionymi przez skarżącego czynami i uznaniem przez sąd ich popełnienia, a obawą, że posiadacz pozwolenia na broń użyje broni w celach sprzecznych z interesem bezpieczeństwa Państwa lub porządku publicznego.

Obawę tę uzasadniają następujące okoliczności:

1. Prowadzone wobec skarżącego w 2002 roku postępowanie karne o czyn wymierzony przeciwko mieniu, które zostało warunkowo umorzone postanowieniem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 4 września 2002 roku. Treść rozstrzygnięcia Sądu dowodzi, iż zebrany materiał dowodowy w tej sprawie nie budził wątpliwości, co do popełnienia przez stronę czynu zabronionego, jednakże postawa strony pozwalała na przyjęcie, że nie naruszy on porządku prawnego i nie popełni przestępstwa.

Umorzenie postępowania, zatarcie skazania czy upływ czasu od naruszenia norm prawa nie wykluczają możliwości negatywnej oceny posiadacza broni (wyrok NSA z dnia 6 września 2002 roku, sygn. akt III SA 377/01),

2. Skazanie skarżącego, wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2006 roku w sprawie II K 697/05 przez Sąd Rejonowy w (...) za przestępstwo z art. 226 § 1 kk (znieważenie funkcjonariusza publicznego podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych) oraz art. 189 § 1 kk (pozbawienie wolności).

Czyny powyższe skarżącego nie są objęte przykładowym katalogiem okoliczności sformułowanych w art. 15 ust. 1

pkt 6 ustawy jednakże dają podstawę do zaliczenia strony do osób, które wzbudzają uzasadnioną obawę możliwości użycia broni w celu sprzecznym z interesem bezpieczeństwa i porządku publicznego. W orzecznictwie sądowym ustalili się poglądy, że przedmiotową ocenę urealniania nie tylko skazujący wyrok sądowy, ale również porywczosć, skłonność do awantur, czy też niewłaściwe zachowanie. Czyny skarżącego, za które został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu, dowodzą takich właśnie cech charakteru skarżącego.

Zgodzić się należy z organem, że w świetle aktualnej dyspozycji art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji nie może realniej zarysować się obawa użycia broni w celach sprzecznych z interesem bezpieczeństwa lub porządku publicznego niż skazujący wyrok sądowy za przestępstwa godzące w dobra chronione prawem, zwłaszcza, że w przeszłości skarżący dopuścił się popełnienia czynu przeciwko mieniu. Ustalenia faktyczne sprawy świadczą o lekceważącym stosunku skarżącego do obowiązujących przepisów prawa. Przeczą nieskazitelnej postawie, jaka jest wymagana od osób posiadających wyjątkowe przeciw prawo, co z kolei uzasadnia ocenę, że interes skarżącego winien ustąpić na rzecz interesu społecznego, którego racją jest m.in. ochrona bezpieczeństwa i porządku publicznego. Tej oceny nie może zmienić okoliczność, iż skarżący posiada dobrą opinię w miejscu zamieszkania, macierzystym kole łowieckim, czy też, że jest doświadczonym myśliwym.

Mając powyższe na uwadze i na zasadzie art. 151 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Sąd orzekł jak w wyroku.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Hubert Dobrowolski
referent stażysta

Lucyna PIETRZYK
radca prawny
Komenda Główna Policji

Zakres postępowania dowodowego w sprawie administracyjnej o cofnięcie pozwolenia na broń palną na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2004 r. nr 52, poz. 525, ze zm.) w świetle orzeczeń Naczelnego i Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie (Glosa)

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 19 czerwca 2008 r. sygn. akt VI SA/Wa 789/08 (skarga kasacyjna Komendanta Głównego Policji została oddalona wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 listopada 2009 r. sygn. akt II OSK 1664/08), uchylił decyzje organów Policji I i II instancji administracyjnej, cofające pozwolenie na broń palną na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2004 r. nr 52, poz. 525, ze zm.). Wyrok ten zapadł w następującym stanie faktycznym:

Decyzją z dnia (...) 2007 r. nr (...) Komendant Główny Policji uchylił decyzję organu I instancji cofającą Z. C. pozwolenie na broń na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, przekazując sprawę do ponownego rozpatrzenia, rozstrzygnięcie bowiem oparto jedynie na niewiarygodnych kopiach telefonogramu

i notatki urzędowej z interwencji podjętej wobec Z. C. oraz protokołu z badania wymienionego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu; ponadto organ I instancji naruszył prawo strony do czynnego jej udziału w postępowaniu, a niektóre czynności wyjaśniające podjął już po wydaniu decyzji. Organ odwoławczy sformułował w swojej decyzji wytyczne co do zakresu postępowania dowodowego (m.in. przesłuchanie strony oraz – z zachowaniem dyspozycji art. 79 k.p.a. – interweniujących policjantów i osób informujących o zdarzeniu).

W trakcie ponownego postępowania Komendant Wojewódzki Policji w (...), nie wykonując powyższych wytycznych i ograniczając uzupełniające postępowanie dowodowe do uzyskania kopii dokumentów zgromadzonych w toku postępowania przed sądem w sprawie przeciwko Z.C. o wykroczenie z art. 51 ust. 2 pkt 4 ustawy o broni i amunicji (protokół przesłuchania obwinionego, który skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień, wniosek o ukaranie, protokół z rozprawy, który nie zawiera istotnych dla postępowania administracyjnego informacji oraz prawomocny wyrok, którym uznano Z.C. za winnego przedmiotowego wykroczenia), ponownie cofnął Z.C. pozwolenie na broń. Organ odwoławczy decyzją z dnia (...) 2008 r. utrzymał to rozstrzygnięcie w mocy, choć – jak wskazano – organ I instancji nie wykonał sformułowanych w decyzji uchylających wytycznych o uzupełnianym postępowaniu dowodowym. Organ ów podkreślił, że prawomocne wyroki sądów mają w postępowaniu administracyjnym charakter wiążący, a w świetle wyroku uzyskanego przez organ I instancji oraz pozostałego materiału dowodowego nie ma wątpliwości, że Z.C. nosił broń w stanie po użyciu alkoholu.

Na decyzję Komendanta Głównego Policji Z.C. wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w War-

szawie. Sąd skargę uwzględnił, uchylając zarówno tę decyzję, jak i poprzedzającą ją decyzję Komendanta Wojewódzkiego Policji w (...), wskazując, iż w myśl art. 11 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. nr 153, poz. 1270) sąd administracyjny (a pośrednio także organy administracji publicznej) związany jest jedynie ustaleniami prawomocnego wyroku skazującego za popełnienie przestępstwa. Dlatego też, jeśli dowodem jest tylko wyrok uznający winę w popełnieniu wykroczenia, organy administracji publicznej zobowiązane są przeprowadzać w tego rodzaju sprawach własne, pełne postępowanie dowodowe. W sprawie Z.C. organ I instancji w ponownym postępowaniu nie wykonał zaleceń organu odwoławczego, poprzestając jedynie na materiałach z postępowania o wykroczenie, skutkiem czego – zdaniem Sądu – nie zostały wyjaśnione okoliczności faktyczne dotyczące zdarzenia z udziałem Z.C. Sąd nie mógł więc dokonać oceny zgodności z prawem decyzji obydwu organów Policji.

Stanowisko Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie podzielił Naczelny Sąd Administracyjny, oddalając wyrokiem z dnia (...) sygn. akt (...) wniesioną przez Komendanta Głównego Policji skargę kasacyjną.

Choć więc zawarta w tych wyrokach ocena prawna przeprowadzonego przez organy Policji postępowania administracyjnego wiąże je w tej konkretnej sprawie administracyjnej, to jednak ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięć w sprawach o podobnym lub tożsamym stanie prawnym i faktycznym. Wynika z niej bowiem, że:

- 1) organ I instancji jest związany wytycznymi zawartymi w decyzji uchylającej jego rozstrzygnięcie, a skutkiem ich niewykonania jest wadliwość zarówno decyzji tego organu, jak i utrzymującej ją w mocy decyzji organu II instancji – następuje bowiem naruszenie zasad prawa procesowego

- (art. 7, 77 § 1, 80 i 107 § 3 k.p.a.) w stopniu uniemożliwiającym sądowi kontrolę ich zgodności z prawem;
- 2) zakres postępowania dowodowego w sprawie administracyjnej o cofnięcie pozwolenia na broń na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 4 ustawy o broni i amunicji nie może ograniczyć się tylko do uzyskania prawomocnego wyroku, uznającego posiadacza pozwolenia na broń winnym wykroczenia noszenia broni po spożyciu alkoholu, spenalizowanego w tej ustawie, ponieważ sądy administracyjne związane są jedynie wyrokami skazującymi za przestępstwo; organ administracji publicznej jest więc zobowiązany przeprowadzić własne postępowanie wyjaśniające, umożliwiające przyporządkowanie ustalonego stanu faktycznego do normy prawa materialnego, przyjętej za podstawę decyzji administracyjnej.

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2008 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Magdalena Maliszewska
Sędziowie	Sędzia WSA Ewa Frąckiewicz
	Sędzia WSA Ewa Marcinkowska (spr.)
Protokolant	Anna Fabiańczuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu (...) czerwca (...) r.

sprawy ze skargi

na decyzje **Komendanta Głównego Policji**

z dnia (...) nr (...)

w przedmiocie cofnięcia pozwolenia na posiadanie broni palnej bojowej

- 1. uchyla zaskarżoną decyzję oraz utrzymaną nią w mocy decyzję Komendanta Wojewódzkiego Policji w (...) z dnia (...);**
- 2. stwierdza, że uchylone decyzje nie podlegają wykonaniu;**
- 3. zasądza od Komendanta Głównego Policji na rzecz skarżącego (...) kwotę 457 (czterysta pięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania**

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność z oryginałem

Iwona Sumikowska

starszy sekretarz sądowy

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...) nr (...) Komendant Główny Policji, działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 i art. 268a k.p.a. oraz art. 18 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 10 ust. 4a ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2004 r. Nr 52, poz. 525 ze zm.), po rozpatrzeniu odwołania od decyzji Komendanta Wojewódzkiego Policji w (...) nr (...) z dnia (...) w przedmiocie cofnięcia pozwolenia na broń palną bojową – utrzymał zaskarżoną decyzję organu I instancji w mocy.

Do wydania powyższych rozstrzygnięć doszło w następującym stanie faktycznym i prawnym:

W dniu 27 marca 2007 r. Komendant Wojewódzki Policji w (...) wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie cofnięcia (...) pozwolenia na broń palną bojową z uwagi na uzyskaną informację, iż ww. posiadał przy sobie broń będąc w stanie nietrzeźwości.

Z uzyskanych informacji z Komisariatu Policji w (...) wynikało, że w dniu 22 marca 2007 r. pracownicy ochrony kasyna Hotelu POLONEZ w (...) w trakcie wykonywania rutynowych czynności zauważyli u mężczyzny chcącego wejść do kasyna broń. Oświadczyli mu, że nie może wejść z bronią do środka, wówczas mężczyzna wyciągnął pistolet i położył go na ladzie recepcji-szatni. Ponieważ czuć było od niego alkohol, jego mowa była bełkotliwa, a krok chwiejny pracownicy hotelu wezwali Policję, która po ustaleniu, iż mężczyzną tym jest (...) zawiozła go do Komisariatu Policji. Na miejscu (...) został przebadany alkomatem na zawartość alkoholu, badanie wykazało wynik 1,07 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

W dniu 16 kwietnia 2007 r. Komendant Wojewódzki Policji w (...) wydał decyzję cofającą skarżącemu pozwolenie

na posiadanie broni palnej bojowej na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 10 ust. 4a oraz art. 20 ustawy o broni i amunicji.

W uzasadnieniu decyzji organ powołał się na materiały uzyskane z Komisariatu Policji w (...) na okoliczność zdarzenia, które miało miejsce w dniu 22 marca 2007 r. w Hotelu POLONEZ w (...).

Pełnomocnik (...) wniósł odwołanie od powyższej decyzji do Komendanta Głównego Policji zarzucając organowi I instancji naruszenie zarówno przepisów prawa materialnego, jak i przepisów prawa procesowego.

Komendant Główny Policji rozpoznając odwołanie decyzją z dnia (...) uchylił zaskarżoną decyzję Komendanta Wojewódzkiego Policji w (...) i sprawę przekazał temu organowi do ponownego rozpatrzenia.

W uzasadnieniu decyzji organ odwoławczy stwierdził, iż materiał dowodowy zgromadzony dotychczas w aktach sprawy jest niewystarczający do wydania decyzji oraz wskazał czynności jakie powinien podjąć organ I instancji w celu uzupełnienia tego materiału dowodowego. Organ odwoławczy uznał ponadto za zasadny, podniesiony w odwołaniu, zarzut naruszenia przez organ I instancji art. 10 § 1 k.p.a.

W toku ponownego rozpatrzenia sprawy przez Komendanta Wojewódzkiego Policji w (...) pełnomocnik skarżącego w piśmie z dnia 24 lipca 2007 r. zwrócił się do organu o przeprowadzenie dowodów z dokumentów – z dowodu legalizacji analizatora wydechu-alkomatu, za pomocą którego poddano badaniu (...) w dniu 23 marca 2007 r., z instrukcji obsługi przedmiotowego alkomatu oraz z dowodu odbycia szkolenia przez funkcjonariusza Policji, który przeprowadzał badanie alkomatem, w zakresie zasad przeprowadzania takiego badania. Wniósł ponadto o umorzenie w całości prowadzonego postępowania administracyjnego.

Komendant Wojewódzki Policji w (...) postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2007 r. odmówił uwzględnienia powyższych wniosków dowodowych wskazując, iż w dniu 27 czerwca 2007 r. przed Sądem Rejonowym w (...) Wydział V Grodzki zapadł wyrok w sprawie sygn. akt (...), z którego wynika, że (...) został uznany winnym noszenia broni palnej będąc pod wpływem alkoholu tj. wykroczenia z art. 51 ust. 2 pkt 4 ustawy o broni i amunicji. W przypadku zaś uprawomocnienia się tego wyroku fakt noszenia przez skarżącego broni w stanie po użyciu alkoholu zostanie sądownie udowodniony.

Jednocześnie w dniu 9 sierpnia 2007 r. Komendant Wojewódzki Policji w (...) wydał postanowienie o zawieszeniu postępowania w przedmiotowej sprawie do czasu zakończenia prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) sprawy dotyczącej wykroczenia z art. 51 ust. 2 pkt 4 ustawy o broni i amunicji.

Postanowieniem z dnia 4 października 2007 r. Komendant Wojewódzki Policji w (...) podjął zawieszone postępowanie w związku z uprawomocnieniem się wyroku Sądu Rejonowego w (...) z dnia 27 czerwca 2007 r.

Do akt sprawy włączone zostały kopie dokumentów z akt postępowania w sprawie o wykroczenie, które toczyło się przed Sądem Rejonowym w (...) oraz odpis prawomocnego wyroku nakazowego tego Sądu.

W piśmie z dnia 22 października 2007 r. (...) ponowił wniosek o przeprowadzenie dowodów zgłoszonych przez jego pełnomocnika w piśmie dnia 9 sierpnia 2007 r.

Postanowieniem z dnia 13 grudnia 2007 r. organ odmówił uwzględnienia tego wniosku.

Decyzją z dnia 13 grudnia 2007 r. wydaną na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 10 ust. 4a oraz art. 20 ustawy o broni i amunicji Komendant Wojewódzki Policji w (...) po-

nownie cofnął (...) pozwolenie na posiadanie broni palnej bojowej.

W uzasadnieniu decyzji organ powołał się na prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w (...) Wydział V Grodzki z dnia 27 czerwca 2007 r. stwierdzając, iż w tej sytuacji nie zachodziła już potrzeba przeprowadzania dowodów wskazanych przez organ odwoławczy w decyzji z dnia (...). Zebrany w sprawie materiał dowodowy bezsprzecznie wskazuje bowiem, że strona będąc na terenie Hotelu POLONEZ w stanie nietrzeźwości nosiła przy sobie posiadaną broń palną bojową.

W odwołaniu od tej decyzji pełnomocnik (...) wniósł o jej uchylenie oraz umorzenie postępowania w sprawie jako bezprzedmiotowego.

W jego ocenie decyzja organu I instancji wydana została z naruszeniem prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 18 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 10 ust. 4a ustawy o broni i amunicji, a także przepisów postępowania administracyjnego tj. art. 8, 10, 76, 77, 78, 80 oraz 81 k.p.a.

W uzasadnieniu odwołania pełnomocnik skarżącego podniósł, iż skarżący otrzymał pozwolenie na broń z powodu zagrożenia, jakie wynikało dla niego w związku z prowadzeniem przez niego działalności gospodarczej w zakresie obrotu walutami obcymi – kantoru wymiany walut. Jest to jeden z największych i najlepiej działających kantorów w mieście. Na kantor ten w 2002 r. dokonany został napad rabunkowy. Cofnięcie pozwolenia na broń spowoduje więc, że (...) nie będzie miał żadnej możliwości ochrony swojego mienia przed ewentualnymi napadami.

Pełnomocnik skarżącego podkreślił, że okoliczności stanowiących podstawę do cofnięcia pozwolenia na broń nie można opierać na domniemaniu wystąpienia tych okoliczności. Decyzja organu I instancji oparta została natomiast na

domniemaniu, że (...) musiał nosić broń będąc pod wpływem alkoholu. Organ nie wskazał jednak żadnych dowodów na potwierdzenie tych okoliczności, a w szczególności brak jest takich dowodów w zebranych w sprawie materiale dowodowym. (...) zaprzecza natomiast, jakoby nosił broń wbrew przepisom ustawy o broni i amunicji. Skarżącemu, mimo zgłoszonego przez niego na miejscu rzekomego zdarzenia żądania, nie pobrano do badania krwi na zawartość alkoholu. Organ w toku niniejszego postępowania odmówił zaś przeprowadzenia dowodów mających dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy istotne znaczenie. Uniemożliwiono też stronie złożenie jakichkolwiek wyjaśnień. Pełnomocnik skarżącego zarzucił ponadto, że Komendant Wojewódzki Policji w (...) rozpoznając ponownie sprawę nie wykonał zaleceń organu odwoławczego zawartych w decyzji z dnia (...) 2007 r. odnośnie uzupełnienia materiału dowodowego w sprawie. Fakt wydania przez Sąd Rejonowy w (...) wyroku nakazowego dotyczącego wykroczenia z art. 51 ust. 2 pkt 4 ustawy o broni i amunicji nie zwalniał natomiast organu z obowiązku przeprowadzenia wnikliwego i pełnego postępowania dowodowego.

Komendant Główny Policji rozpoznając odwołanie decyzją z dnia (...), wydaną na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 i art. 268a k.p.a. oraz art. 18 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 10 ust. 4a ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, utrzymał zaskarżoną decyzję organu I instancji w mocy.

Uzasadniając decyzję organ odwoławczy podniósł, iż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że skarżący był w Hotelu POLONEZ, miał przy sobie broń i był nietrzeźwy. Wszystkie te okoliczności są – wbrew twierdzeniom odwołania – udokumentowane.

Ponadto organ odwoławczy wskazał, że zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania przez Sąd

wyroku uznającego skarżącego winnym noszenia broni w stanie nietrzeźwości. Skarżący mógł wyrok ten zaskarżyć, wnieść od niego sprzeciw, czego nie uczynił, a więc zgodził się z oceną stanu faktycznego dokonaną przez Sąd. Wyroki skazujące są zaś wiążące dla organów Policji, które nie mogą dokonywać oceny ich zasadności. W przypadku więc, gdy Sąd nie miał wątpliwości i uznał, że skarżący nosił broń w stanie nietrzeźwości, organy Policji musiały wydać decyzję cofającą mu pozwolenie, jak bowiem wynika z ustawy o broni i amunicji art. 18 ust. 1 pkt 4 ma charakter obligatoryjny. Oznacza to, że ustawodawca nie przewidział innego sposobu rozstrzygnięcia i nie dał organom Policji możliwości rozważenia słuszności i celowości cofnięcia pozwolenia, tym bardziej nie dał im możliwości jego zachowania. Nie ulega bowiem żadnej wątpliwości, że osoba będąca pod wpływem alkoholu nie daje gwarancji bezpiecznego posiadania broni.

Odnosząc się natomiast do wniosku o umorzenie postępowania organ odwoławczy wyjaśnił, iż nie może on zostać uwzględniony. Zgodnie z dyspozycją art. 105 § 1 k.p.a. postępowanie umarza się, jeśli z jakichkolwiek przyczyn stało się ono bezprzedmiotowe. Przedmiotem niniejszego postępowania jest kwestia cofnięcia skarżącemu pozwolenia na broń z uwagi na dyspozycję art. 18 ust. 1 pkt 4 ustawy o broni i amunicji. Brak jest zatem podstaw do umorzenia postępowania w myśl art. 105 § 1 k.p.a. Nie jest też możliwe uwzględnienie tego wniosku w myśl art. 105 § 2 k.p.a. Postępowanie w niniejszej sprawie toczy bowiem się z urzędu, a nie na wniosek strony. Nie jest więc spełniony jeden z warunków tego przepisu.

Komendant Główny Policji wyjaśnił ponadto, że zarzuty dotyczące naruszenia przez organ I instancji przepisów k.p.a. nie są uzasadnione. Komendant Wojewódzki Policji w (...) dokładnie wyjaśnił stan faktyczny w sprawie, zebrał

i rozpatrzył cały materiał dowodowy oraz dokonał jego oceny, a także poinformował pełnomocnika o uprawnieniach strony postępowania wynikających z art. 10 k.p.a. Odmawiając przeprowadzenia żądanych przez pełnomocnika i stronę w toku postępowania dowodów uzasadnił w postanowieniu powody tej odmowy.

W skardze na tę decyzję skierowanej do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie pełnomocnik skarżącego wniósł o:

1. zmianę w całości decyzji Komendanta Głównego Policji w Warszawie z dnia (...) utrzymującej w mocy decyzję Komendanta Wojewódzkiego Policji w (...) z dnia (...) poprzez uchylenie w całości decyzji Komendanta Wojewódzkiego Policji w (...) w sprawie cofnięcia (...) pozwolenia na posiadanie broni palnej bojowej oraz umorzenie postępowania w niniejszej sprawie w całości jako bezprzedmiotowego;

2. ewentualnie, uchylenie w całości decyzji Komendanta Głównego Policji w Warszawie z dnia (...) utrzymującej w mocy decyzję Komendanta Wojewódzkiego Policji w (...) z dnia (...) oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez organ administracji;

3. zasądzenie na rzecz skarżącego zwrotu kosztów niniejszego postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 18 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 10 ust. 4a ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2004 r. Nr 52, poz. 525 ze zm.) poprzez ich zastosowanie w sytuacji, gdy okoliczności niniejszej sprawy wskazują, że (...) nie wypełnił dyspozycji tego przepisu i nie naruszył tego przepisu w związku z czym nie

zachodzą przesłanki do wydania decyzji o cofnięciu mu pozwolenia na posiadanie broni palnej bojowej;

2. naruszenie przepisów prawa postępowania administracyjnego poprzez błędne zastosowanie art. 8, 10, 77, 80, 81 k.p.a. poprzez błędne ustalenia, że „(...) nosił broń palną będąc pod wpływem alkoholu” oraz „(...) udał się do hotelu Polonez”, podczas gdy w zebranych w niniejszej sprawie materiale dowodowym brak jest jakichkolwiek dowodów na potwierdzenie tych okoliczności;

3. naruszenie przepisów prawa procesowego poprzez błędne zastosowanie art. 8, 10, 76, 77, 78, 80, 81 k.p.a. poprzez nieprzeprowadzenie pełnego i wyczerpującego postępowania dowodowego, nieuwzględnienie wniosków odwoławczego się mających dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie istotne znaczenie;

4. naruszenie przepisów prawa procesowego poprzez błędne zastosowanie art. 8, 10, 76, 77, 78, 80, 81 k.p.a. poprzez nieuzasadnione oddalenie wniosków odwoławczego się mających dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy istotne znaczenie oraz uznanie za wystarczający wyrok Sądu Rejonowego w (...) w sprawie o sygn. akt (...) w sytuacji, gdy odwołujący nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i nie zgadza się z treścią wydanego wyroku.

W uzasadnieniu skargi pełnomocnik skarżącego powtórzył argumentację, którą przedstawił wcześniej w odwołaniu od decyzji organu I instancji.

Komendant Główny Policji w odpowiedzi na skargę wniósł o jej oddalenie podtrzymując argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Ustosunkowując się do zarzutów skargi organ podkreślił, iż zgodnie z art. 11 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego, co do popełnienia prze-

stępstwa, wiąże sąd administracyjny. Za nieuzasadniony należy uznać w związku z tym zarzut naruszenia przez Komendanta Głównego Policji zarówno przepisów prawa materialnego, jak i procesowego oraz błędnego ustalenia okoliczności faktycznych istotnych dla sprawy.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych – dalej p.p.s.a. (Dz. U. Nr 153, poz. 1269), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym w świetle paragrafu drugiego powołanego wyżej artykułu kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Innymi słowy, wchodzi tutaj w grę kontrola aktów lub czynności z zakresu administracji publicznej dokonywana pod względem ich zgodności z prawem materialnym i przepisami procesowymi, nie zaś według kryteriów odnoszących się do słuszności rozstrzygnięcia.

Ponadto, co wymaga podkreślenia, Sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną (art. 134 § 1 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi).

Oceniając zaskarżoną decyzję w świetle wskazanych wyżej kryteriów Sąd stwierdził, iż skarga w niniejszej sprawie zasługuje na uwzględnienie, gdyż zaskarżona decyzja Komendanta Głównego Policji z dnia (...) oraz utrzymana nią w mocy decyzja Komendanta Wojewódzkiego Policji w (...) z dnia (...) wydane zostały z naruszeniem zasad postępowania administracyjnego, co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Jedną z naczelných zasad postępowania administracyjnego jest określona w art. 7 k.p.a. zasada dochodzenia prawdy obiektywnej, nakładająca na organy prowadzące postępowanie obowiązek wszechstronnego zbadania sprawy pod względem faktycznym i prawnym. Zasadę tę realizuje szereg przepisów szczegółowych, a zwłaszcza przepisy o postępowaniu dowodowym. Nakładają one na organ obowiązek wyczerpującego zebrania, rozpatrzenia i oceny całego materiału dowodowego. Jedynie bowiem na podstawie całokształtu materiału dowodowego organ może ocenić, czy dana okoliczność została udowodniona (art. 77 § 1 i 80 k.p.a.).

Pamiętać przy tym należy, że treść uzasadnienia podjętej decyzji powinna dokumentować wypełnienie przez organ wymienionych obowiązków procesowych i odnosić się do zakresu przeprowadzonego postępowania w sprawie. Art. 107 § 3 k.p.a. stanowi, iż decyzja powinna zawierać uzasadnienie faktyczne i prawne, przy czym uzasadnienie faktyczne powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne powinno zawierać wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa.

Reasumując tę część wywodów, podkreślenia wymaga, że wydanie prawidłowej decyzji w każdym przypadku poprzedzać powinno dokładne ustalenie stanu faktycznego i prawnego istotnego w sprawie (stosownie do treści art. 7, 77 § 1 i 80 k.p.a.), zaś sama decyzja powinna być należycie uzasadniona – stosownie do wymogów art. 107 § 3 k.p.a.

Organ I instancji wydał w niniejszej sprawie decyzję cofającą skarżącemu (...) pozwolenie na posiadanie broni palnej bojowej opierając się w zasadzie tylko na jednym dowodzie – prawomocnym wyroku nakazowym Sądu Rejo-

nowego w (...) Wydział V Grodzki z dnia (...) sygn. akt (...), uznającym skarżącego winnym popełnienia wykroczenia z art. 51 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji.

Komendant Główny Policji utrzymując tę decyzję w mocy stwierdził natomiast, iż w przypadku gdy Sąd nie miał wątpliwości i uznał, że skarżący nosił broń w stanie nietrzeźwości, organy Policji musiały wydać decyzję cofającą mu pozwolenie, jak bowiem wynika z ustawy o broni i amunicji art. 18 ust. 1 pkt 4 ma charakter obligatoryjny. Wyroki skazujące są natomiast wiążące dla organów Policji, które nie mogą dokonywać oceny ich zasadności.

Przepis art. 11 p.p.s.a. stanowi, iż sąd administracyjny związany jest ustaleniami wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa.

Czyn karalny stypizowany w art. 51 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji jest natomiast wykroczeniem, a wykroczenia – stosownie do art. 7 § 1 kodeksu karnego – nie są przestępstwami.

Przepis art. 11 p.p.s.a. nie może być interpretowany rozszerzająco, co oznacza, że ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku uznającego daną osobę winną popełnienia wykroczenia, nie wiążą sądów administracyjnych, a więc nie wiążą także organów w postępowaniu administracyjnym. Adresatami normy wyrażonej w art. 11 p.p.s.a. są bowiem pośrednio organy administracji publicznej, które czynią w sprawie ustalenia faktyczne. Wyrok uznający (...) za winnego popełnienia wykroczenia z art. 51 ust. 2 pkt 4 ustawy o broni i amunicji może więc być w prowadzonym postępowaniu administracyjnym o cofnięcie pozwolenia na broń tylko jednym z elementów zgromadzonego materiału dowodowego, podlegającym ocenie organu

zgodnie z art. 80 k.p.a. Okoliczność, że w stosunku do skarżącego toczyło się postępowanie o popełnienie wykroczenia z art. 51 ust. 2 pkt 4 ustawy o broni i amunicji, zakończone wyrokiem uznającym go winnym popełnienia tego wykroczenia, powinna być niewątpliwie rozważona przez organ w toku postępowania administracyjnego o cofnięcie pozwolenia na broń, ale ustalenia zawarte w tym wyroku powinny podlegać swobodnej ocenie organu na podstawie całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Organ I instancji rozpoznając ponownie sprawę (po uchyleniu jego decyzji przez organ odwoławczy decyzją z dnia (...) przeprowadził jedynie dowód z akt postępowania w sprawie o wykroczenie prowadzonego przez Sąd Rejonowy w (...) oraz z odpisu prawomocnego wyroku nakazowego tego Sądu uznającego skarżącego winnym popełnienia wykroczenia. Nie uzupełnił natomiast postępowania dowodowego zgodnie ze wskazaniem zawartymi w decyzji Komendanta Głównego Policji z dnia (...) oraz nie poczynił żadnych własnych ustaleń na okoliczność zdarzenia w dniu 22 marca 2007 r. w Hotelu POLONEZ w (...).

Dodatkowych dowodów nie przeprowadził także organ odwoławczy akcentując w swojej decyzji, iż zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania przez Sąd wyroku uznającego (...) winnym popełnienia wykroczenia noszenia broni w stanie nietrzeźwości.

Niewyjaśnienie przez organy obu instancji okoliczności faktycznych dotyczących zdarzenia w dniu 22 marca 2007 r. z udziałem skarżącego, które miało miejsce w Hotelu POLONEZ w (...) uniemożliwia Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu ocenę, czy zaskarżona decyzja oraz poprzedzająca ją decyzja organu I instancji są zgodne z prawem.

Rozpoznając ponownie niniejszą sprawę organ I instancji musi rozpoznać ją zgodnie z regułami Kodeksu postępo-

wania administracyjnego, uzupełniając materiał dowodowy zgodnie ze wskazówkami zawartymi w decyzji Komendanta Głównego Policji nr (...) z dnia (...), ewentualnie przeprowadzając jeszcze inne dowody, a w uzasadnieniu decyzji wyjaśnić szczegółowo na jakich ustaleniach faktycznych i prawnych oparł swoje rozstrzygnięcie.

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c, art. 152 oraz art. 200 w zw. z art. 205 § 2 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), orzekł jak w sentencji wyroku.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Iwona Sumikowska
starszy sekretarz sądowy

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2009 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia NSA Marek Górski
Sędziowie	Sędzia NSA Anna Orłowska Sędzia WSA Alina Dominiak (spr.)
Protokolant	Starszy Sekretarz Sądowy Agnieszka Januszevska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 grudnia 2009 r.
sprawy ze skargi I.W.

na decyzję Komendanta Wojewódzkiego Policji w G.
z dnia 27 lipca 2009 r. nr (...),

w przedmiocie równoważnika pieniężnego za remont lokalu
mieszkalnego

oddala skargę

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

(podpis nieczytelny)
sekretarz sądowy

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 maja 2009 r. Komendant Miejski Policji w G. przyznał I.W. równoważnik pieniężny za remont zajmowanego lokalu mieszkalnego za rok 2009 z uwzględnieniem 4 norm zaludnienia ze wskazaniem, że decyzja traci moc z upływem 31 grudnia 2009 roku.

W uzasadnieniu wskazał, że do ustalenia liczby należnych norm zaludnienia przyjęto uprawnienia wymienionej do czterech norm zaludnienia, mając na uwadze jej męża i dwoje dzieci.

Po rozpoznaniu odwołania I.W. od powyższej decyzji Komendant Wojewódzki Policji w G. decyzją z dnia 27 lipca 2009 r. utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję, powołując się na art. 96 i art. 97 pkt 5 ustawy z dnia 06.04.1990 r. o Policji, § 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 maja 2005 r. w sprawie szczegółowych zasad przydziału, opróżniania i norm zaludnienia lokali mieszkalnych oraz przydziału, i opróżniania tymczasowych kwater przeznaczonych dla policjantów oraz § 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 czerwca 2002 r. w sprawie wysokości i szczegółowych zasad przyznawania, odmowy przyznania, cofania i zwracania przez policjantów równoważnika pieniężnego za remont lokalu mieszkalnego.

W uzasadnieniu organ odwoławczy wskazał, że prawo policjantów do równoważnika pieniężnego za remont lokalu mieszkalnego wynika z art. 91 ust. 1 o Policji. Wysokość równoważnika pieniężnego za remont lokalu mieszkalnego stanowi iloczyn liczby norm zaludnienia należnych policjantowi oraz członkom jego rodziny i kwoty 111,30 zł (§ 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 czerwca 2002 roku).

Normy zaludnienia należne policjantowi oraz członkom rodzin określa § 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 maja 2005 r. w sprawie szczegółowych zasad przydziału, opróżniania i norm zaludnienia lokali mieszkalnych oraz przydziału i opróżniania tymczasowych kwater przeznaczonych dla policjantów. Policjantowi przydziela się lokal mieszkalny według norm zaludnienia: 1/ dla policjanta posiadającego rodzinę – po jednej normie zaludnienia dla policjanta i każdego członka jego rodziny, o którym mowa w art. 33 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, z zastrzeżeniem pkt 3 i 4, 2/ dla policjanta samotnego – dwie normy zaludnienia, z zastrzeżeniem pkt 3, 3/ dla policjanta mianowanego na stanowisko służbowe zaszeregowane w grupie od 18 do 16 – trzy normy zaludnienia, 4/ dla policjanta mianowanego na stanowisko służbowe zaszeregowane w grupie od 15 do 11 – dwie normy zaludnienia.

Kwestię zaszeregowania policjantów w grupach reguluje rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 6 grudnia 2001 roku w sprawie szczegółowych zasad otrzymywania i wysokości uposażenia zasadniczego policjantów, dodatków do uposażenia oraz ustalania wysługi lat, od której jest uzależniony wzrost uposażenia zasadniczego.

Rozporządzenie to zostało zmienione rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 8 lutego 2008 r., w którym wprowadzono zmiany grup zaszeregowania (spłaszczone liczb grup), z mocą obowiązującą od 1 stycznia 2008 roku.

W rozporządzeniu tym nie znajduje się zapis, który pozwoliłby na stosowanie zmienionych grup przy ustalaniu prawa do świadczeń określonych w innych przepisach. Pismem Zastępcy Dyrektora Biura Logistyki Policji Komendy Głównej Policji z dnia 19 marca 2008 r. przy naliczaniu równoważnika pieniężnego za remont lokalu mieszkalnego za

2008 r. polecono uwzględnić dodatkową normę zaludnienia zaszeregowaniu policjanta w 9 grupie uposażenia. Powyższe było zasadne z uwagi na to, iż na dzień 1 stycznia 2008 r. policjant faktycznie posiadał takie uprawnienie, gdyż przepis rozporządzenia MSWiA w sprawie szczegółowych zasad otrzymywania i wysokości uposażenia zasadniczego policjantów (...) wszedł w życie 14 lutego 2008 r. z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 2003 r., gdzie wydane już były decyzje o przyznaniu przedmiotowego świadczenia.

W tej sytuacji decyzja organu pierwszej instancji była prawidłowa.

W skardze na powyższą decyzję do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. I.W. wniosła o jej uchylenie.

Zarzuciła, że decyzje organów obu instancji rażąco naruszają przepisy § 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 maja 2005 r. w sprawie szczegółowych zasad przydziału opróżniania i norm zaludnienia lokali mieszkalnych oraz przydziału i opróżniania tymczasowych kwater przeznaczonych dla policjantów (Dz. U nr 105, poz. 884). Wskazała, że podstawą do przydzielania dodatkowych norm zaludnienia są przepisy zawarte w § 2 pkt 3 i 4 rozporządzenia, w myśl których, z wyłączeniem uprawnień w zakresie posiadanego stopnia, dla policjanta mianowanego na stanowisko służbowe zaszeregowane w grupie od 18 do 16 przysługują, trzy normy, a dla policjanta mianowanego na stanowisko służbowe zaszeregowane w grupie od 15 do 11 – dwie normy.

W tej sytuacji nie pozbawiono policjantów uprawnień do dodatkowych norm zaludnienia, zmieniła się jedynie nomenklatura numeryczna w zakresie grup zaszeregowania w Rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 8 lutego 2008 r. w sprawie szczegółowych zasad otrzymywania i wysokości uposażenia zasadniczego policjan-

tów, dodatków do uposażenia oraz ustalania wysługi lat od której uzależniony jest wzrost uposażenia zasadniczego (Dz. U. nr 24, poz. 149).

Powyższe stanowisko podzieliło również Biuro Prawne Komendy Głównej Policji w piśmie z dnia 12 marca 2008 r. oraz Biuro Logistyki Komendy Głównej Policji w piśmie z dnia 19 marca 2008 r., w których polecono w zakresie świadczeń mieszkaniowych nadal stosować przepisy § 2 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 maja 2005 roku w sprawie szczegółowych zasad przydziału, opróżniania i norm zaludnienia lokali mieszkalnych oraz przydziału i opróżniania tymczasowych kwater przeznaczonych dla policjantów (Dz. U. nr 105, poz. 884), kierując się odniesieniem do zajmowanego stanowiska służbowego, przy uwzględnieniu tabeli stanowiącej załącznik nr 4 do Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 8 lutego 2008 roku.

Stosując zatem przepisy § 2 pkt 3 i 4 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 maja 2005 roku policjantowi mianowanemu na stanowisko służbowe zaszeregowane od 1 stycznia 2008 roku do 14 grupy przysługują trzy normy zaludnienia, a policjantowi zajmującemu stanowisko zaszeregowane obecnie do 9 grupy – dwie normy. Zgodnie z tabelą równorzędnych grup zaszeregowania nowej grupie 14 odpowiada dotychczasowa grupa 16 natomiast grupie 9 odpowiada dotychczasowa grupa 11.

Skarżąca podniosła, że organy oparły się jedynie przy ustalaniu ilości norm zaludnienia na zmianie nomenklatury numerycznej, a nie na przysługujących uprawnieniach do wypłaty równoważnika, które nie zostały ograniczone w żaden sposób przez zmieniające się przepisy.

W odpowiedzi na skargę organ, wnosząc o jej oddalenie, podtrzymał stanowisko zaprezentowane w zaskarżonej decy-

zji. Dodatkowo wskazał, że działanie organów władzy publicznej na podstawie i w granicach prawa jest zasadą konstytucyjną (art. 7 Konstytucji RP). Oznacza ona, że organy władzy publicznej mogą podejmować tylko takie czynności prawne, do których uprawniają ją przepisy prawa. Konstytucja wprowadza zamknięty system źródeł prawa, którymi są Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia (art. 87). Podstawą prawną decyzji może być tylko przepis prawa powszechnie obowiązującego (art. 7 Konstytucji RP i art. 6 kpa). Powołanie się na nieobowiązujący przepis skutkowałoby nieważnością decyzji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku zważył, co następuje:

W myśl art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej pod względem jej zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej.

Zgodnie z art. 134 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. nr 153, poz. 1270 ze zm.), Sąd rozstrzygając sprawę w granicach danej sprawy nie jest związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Skarga nie zasługuje na uwzględnienie. Skarżąca wywodzi, że nie zmieniły się ilości dodatkowych norm zaludnienia przysługujących policjantom, a jedynie nomenklatura numeryczna grup zaszeregowania, wobec czego należy ilości norm zaludnienia przyznawać kierując się odniesieniem do wcześniejszych grup zaszeregowania.

Zgodnie z art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. z 2007 r. Nr 43, poz. 277 ze zm.) policjan-

towi przysługuje równoważnik pieniężny za remont zajmowanego lokalu mieszkalnego, z uwzględnieniem liczby członków rodziny oraz ich uprawnień wynikających z przepisów odrębnych.

Na podstawie delegacji ustawowej, zawartej w art. 91 ust. 2 ustawy o Policji wydane zostało rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 czerwca 2002 r. w sprawie wysokości i szczegółowych zasad przyznawania, odmowy przyznania, cofania i zwracania przez policjantów równoważnika pieniężnego za remont zajmowanego lokalu mieszkalnego (Dz. U. Nr 100, poz. 919 ze zm.).

§ 3 tegoż rozporządzenia przewiduje, że wysokość równoważnika pieniężnego za remont zajmowanego lokalu mieszkalnego stanowi iloczyn liczby norm zaludnienia należnych policjantowi oraz członkom jego rodziny i kwoty 111,30 zł.

Zgodnie natomiast z § 3 ust. 2 rozporządzenia ustalenia uprawnień policjanta do otrzymania równoważnika pieniężnego, o którym mowa w ust. 1, oraz do liczby norm zaludnienia przysługujących zamieszkałym z nim członkom rodziny dokonuje się według stanu na dzień 1 stycznia danego roku kalendarzowego na podstawie corocznie składanego przez niego oświadczenia mieszkaniowego.

Wynika z powyższego, że co roku na nowo weryfikuje się uprawnienia do otrzymania równoważnika i do liczby norm zaludnienia.

Przywołane rozporządzenie nie określa samodzielnie sposobu ustalania liczby norm zaludnienia. Ustawa o Policji w art. 97 ust. 1 zawiera delegację ustawową do wydania rozporządzenia m.in. w sprawie norm zaludnienia. Rozporządzeniem wydanym na podstawie tej delegacji jest rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 maja 2005 r. w sprawie szczegółowych zasad

przydziału, opróżniania i norm zaludnienia lokali mieszkalnych oraz przydziału i opróżniania tymczasowych kwater przeznaczonych dla policjantów (Dz. U. Nr 105, poz. 884 ze zm.), na którego przepisach należy oprzeć się ustalając liczbę norm zaludnienia. Z treści § 2 tegoż rozporządzenia wynika, że policjantowi przysługują następujące normy zaludnienia:

- 1) dla policjanta posiadającego rodzinę – po jednej normie zaludnienia dla policjanta i każdego członka jego rodziny, o których mowa w art. 89 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, z zastrzeżeniem pkt 3 i 4;
- 2) dla policjanta samotnego – dwie normy zaludnienia, z zastrzeżeniem pkt 3;
- 3) dla policjanta mianowanego na stanowisko służbowe zaszerogowane w grupie od 18 do 16 – trzy normy zaludnienia;
- 4) dla policjanta mianowanego na stanowisko służbowe zaszerogowane w grupie od 15 do 11 – dwie normy zaludnienia.

Grupy zaszerogowania, o jakich mowa w powyższym przepisie, wynikają natomiast z przepisów rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 6 grudnia 2001 r. w sprawie szczegółowych zasad otrzymywania i wysokości uposażenia zasadniczego policjantów, dodatków do uposażenia oraz ustalania wysługi lat, od której jest uzależniony wzrost uposażenia zasadniczego (Dz. U. nr 152, poz. 1732).

Rozporządzenie to zostało zmienione m.in. rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 8 lutego 2008 r. (Dz. U. Nr 24, poz. 149).

Z akt sprawy wynika, że skarżąca przed dniem 1 stycznia 2008 r. zajmując stanowisko eksperta zaszerogowana była w 11 grupie, a jej mąż J.W. – w grupie 12. Z załącznika nr 4 do rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 8 lutego 2008 r. zmieniającego rozporządzenie z dnia 6 grudnia 2001 r., który zawiera tabele

równorzędnych grup zaszeregowania wynika, że grupie zaszeregowania zachowanej przed dniem 1 stycznia 2008 r. – 11 – odpowiada od dnia 1 stycznia 2008 r. przysługująca grupa 9, a grupie 12 – 10.

Powyższa zmiana przepisów nie pociągnęła jednak za sobą zmiany treści § 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 maja 2005 r. w sprawie szczegółowych zasad przydziału, opróżniania i norm zaludnienia lokali mieszkalnych oraz przydziału i opróżniania tymczasowych kwater przeznaczonych dla policjantów.

W tej sytuacji wobec jednoznacznego brzmienia treści § 2 tegoż rozporządzenia oraz grup zaszeregowania przysługujących od dnia 1 stycznia 2008 r. brak podstaw do przyjęcia, że skarżącej jak i jej mężowi po dniu 1 stycznia 2008 r. przysługują po dwie normy zaludnienia. Wynika z powyższego, że skarżącej po dniu 1 stycznia 2008 r. przysługuje po jednej normie zaludnienia, podobnie jak jej mężowi, i po jednej na każde dziecko.

W tej sytuacji skarżącej zasadnie przyznano równoważnik pieniężny za remont zajmowanego lokalu mieszkalnego za rok 2009 r. z uwzględnieniem 4 norm zaludnienia.

Odnosząc się do zarzutu skargi, iż Biuro Prawne KGP oraz Biuro Logistyki KGP zaleciły w pismach przyznawanie norm zaludnienia na wcześniejszych zasadach należy stwierdzić, że pisma takie nie stanowią źródła prawa.

Wobec powyższego Sąd na mocy art. 151 p.p.s.a. oddalił skargę jako bezzasadną.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

(podpis nieczytelny)
starszy sekretarz sądowy

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2010 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Ewa Pisula-Dąbrowska
Sędziowie	Sędzia WSA Anna Mierzejewska
	Sędzia WSA Andrzej Górąj (spr.)
Protokolant	Maria Zawada

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 stycznia 2010 r.
sprawy ze skargi Krzysztofa P.
na Rozkaz Personalny Komendanta Stołecznego Policji
z dnia 23 lipca 2009 r. nr (...)
w przedmiocie zwolnienia ze służby

oddala skargę.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Maria Zawada
sekretarz sądowy

UZASADNIENIE

Rozkazem personalnym Komendanta Rejonowego Policji Warszawa IV z dnia 2 czerwca 2009 r. nr (...) zwolniono ze służby w Policji Krzysztofa P. Jako podstawę powyższego rozkazu wskazano przepis art. 41 ust. 2 pkt 8 ustawy o Policji. Powołano się na fakt, iż ww. funkcjonariuszowi Prokurator Prokuratury Rejonowej w G.M. przedstawił zarzuty o to, iż kierował pojazdem będąc w stanie nietrzeźwości oraz znieważył funkcjonariusza Policji – Komendanta Komisariatu Policji w L. – w trakcie wykonywania przez niego czynności służbowych. Do powyższych zarzutów funkcjonariusz przyznał się. Stąd, wobec oczywistości opisanego czynu, postanowiono o zwolnieniu funkcjonariusza ze służby.

Od powyższego rozkazu personalnego funkcjonariusz wniósł odwołanie. Podniósł w nim, iż praca w Policji jest jego pasją. Wskazał, że nigdy nie był karany dyscyplinarnie, za to otrzymywał nagrody. Nadto podał, iż ma na utrzymaniu dwójkę dzieci oraz musi spłacić kredyt zaciągnięty na zakup mieszkania. Co do popełnionego czynu wyjaśnił, iż spowodowany on był jego kłopotami rodzinnymi, a także stresem występującym w pracy.

Rozpatrując powyższe odwołanie, Komendant Stołeczny Policji rozkazem personalnym z dnia 23 lipca 2009 r. nr (...) utrzymał w mocy zaskarżony rozkaz personalny. Wskazał, iż faktem oczywistym jest popełnienie przez funkcjonariusza zarzucanych mu czynów. Wobec takiej sytuacji organ II instancji nie widzi możliwości pozostawiania skarżącego w służbie. Celem Komendanta Stołecznego Policji jest bowiem dbałość o autorytet Policji, jako formacji powołanej do ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego. Zadania jakie ma realizować Policja sprawiają zaś, iż należy eliminować z jej szeregów jednostki osłabiające autorytet całej for-

macji. Z zawodem policjanta łączy się natomiast szczególnie stopień społecznego zaufania.

Powyższy rozkaz personalny został zaskarżony przez funkcjonariusza skargą do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. W swojej skardze strona wskazała, iż doszło do naruszenia zasad postępowania przy wydawaniu skarżonego rozkazu personalnego. Przede wszystkim organ uchybił procedurze przy doręczeniu skarżącemu postanowienia o zawieszeniu w obowiązkach służbowych. W chwili tego doręczenia przebywał bowiem na zwolnieniu lekarskim, a nadto znajdował się w stanie wyłączającym świadome podejmowanie decyzji. Podniósł również, iż nie został powiadomiony o wszczęciu wobec niego postępowania dotyczącego zwolnienia ze służby, ani przesłuchany. Wskazał też, iż organ nie miał podstaw do tego, aby korespondencję kierowaną na jego adres zamieszkania uznawać za doręczoną, mimo że nie była odebrana. W tym czasie przebywał bowiem w Warszawie w mieszkaniu swojej teściowej. Organ dysponował zaś numerem jego telefonu komórkowego, a więc mógł bez przeszkód skontaktować się z nim.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie, podtrzymując argumentację zaprezentowaną w skarżonym rozkazy personalnym.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Skargę uznać należy za niezasadną.

Zgodnie z treścią przepisu art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 z późn. zm.), Sąd Administracyjny sprawuje wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę pod względem zgodności z prawem, skarżonej decyzji administracyjnej. Jest więc to kontrola legalności rozstrzygnięcia zapa-

długo w postępowaniu administracyjnym, z punktu widzenia jego zgodności z prawem materialnym i procesowym.

Istota sprawy w niniejszym postępowaniu sprowadzała się do ustalenia, czy organ administracji prawidłowo zastosował przepis art. 41 ust. 2 pkt 8 ustawy o Policji, oraz czy w sposób prawidłowy prowadził postępowanie w tym przedmiocie.

W myśl ww. przepisu policjanta można zwolnić ze służby w przypadkach popełnienia czynu o znamionach przestępstwa albo przestępstwa skarbowego, jeżeli popełnienie czynu jest oczywiste i uniemożliwia jego pozostawanie w służbie. Samo więc popełnienie czynu o znamionach przestępstwa nie jest wystarczającą przesłanką przemawiającą za zwolnieniem ze służby. Popełnienie czynu musi bowiem być oczywiste oraz charakter tego czynu musi stać na przeszkodzie pozostawaniu policjanta w służbie.

Przechodząc do realiów niniejszej sprawy wskazać należy, iż fakt popełnienia przez skarżącego czynu o znamionach przestępstwa, nie budzi wątpliwości. Okoliczność ta została bowiem ustalona w toku prowadzonego postępowania karnego. Nadto sam skarżący przyznał, iż dopuścił się zarzucanych mu czynów. Powyższe sprawia więc, że czyn skarżącego można zaliczyć do kategorii faktu oczywistego. Co się tyczy drugiej z przesłanek wymienionych w wyżej powołanym przepisie, to w ocenie tutejszego Sądu, organ wykazał również jej występowanie. Należy zgodzić się ze stanowiskiem organu administracji, iż funkcję policjanta winny piastować wyłącznie osoby o nieposzlakowanej opinii, co do których istnieje pewność, iż potrafią stać na straży prawa. Osoby te całym swoim postępowaniem zarówno na służbie jak i poza nią, winny dawać przykład postępowania zgodnego z regułami określonymi przez przepisy prawa. Natomiast czyn, którego popełnienia dopuścił się skarżący, pozbawił go

przymiotu osoby o nieposzlakowanej opinii. Tym samym zaistniały przesłanki uzasadniające brak rękojmi po stronie skarżącego, właściwego wykonywania przez niego obowiązków służbowych.

W świetle powyższego uznać należało, że organ wydając skarżoną decyzję nie naruszył przepisu art. 41 ust. 2 pkt 8 ustawy o Policji.

Co zaś się tyczy zarzutów zawartych w skardze, tutejszy Sąd nie podzielił przedstawionej tam argumentacji. Przede wszystkim za chybiony uznać należało zarzut niepowiadomienia skarżącego o wszczęciu wobec niego postępowania w sprawie zwolnienia ze służby. W aktach administracyjnych niniejszej sprawy znajdują się bowiem dwie awizowane przesyłki, kierowane do skarżącego, a zawierające odpis postanowienia o wszczęciu postępowania administracyjnego. Przesyłki te kierowane były na adres zamieszkania, jaki skarżący wskazał organowi. Tym samym, brak podjęcia tych przesyłek przez skarżącego, upoważniał organ do zastosowania fikcji prawnej doręczenia, w myśl art. 44 k.p.a. i uznania, że skarżący je otrzymał. Bez wpływu na skuteczność powyższego doręczenia pozostaje zaś to, że jak twierdzi skarżący, organ dysponował numerem jego telefonu komórkowego i mógł się w ten sposób z nim skontaktować. Zgodnie bowiem z regułami postępowania administracyjnego zawartymi w art. 39 k.p.a. organ administracji państwowej doręcza pisma za pokwitowaniem przez pocztę, przez swoich pracowników lub przez inne upoważnione osoby lub organy. Kodeks postępowania administracyjnego nie przewiduje zaś możliwości kontaktowania się ze stroną postępowania w formie telefonicznej. Tym samym uznać należy, iż odnośnie doręczenia skarżącemu korespondencji, organ nie naruszył obowiązujących norm prawnych. Skarżący nie może więc skutecznie podnosić, że nie został powiadomiony o wszczęciu

postępowania. To bowiem na skarżącym spoczywał obowiązek powiadomienia organu o zmianie swego miejsca pobytu. Zaniechanie tego obowiązku spowodowało zaś powstanie po stronie skarżącego negatywnych konsekwencji. Nie było to jednak spowodowane działaniem organu, czy naruszeniem przez niego prawa.

O nieprawidłowym działaniu organu nie świadczy również to, że skarżący nie został zaznajomiony z aktami postępowania, oraz że nie został przesłuchany. W trakcie trwania postępowania skarżącemu przysługiwało bowiem prawo wglądu do dokumentacji znajdującej się w aktach administracyjnych. Z tego uprawnienia skarżący jednak nie skorzystał. Przepisy postępowania administracyjnego nie przewidują też, aby w postępowaniu o zwolnienie funkcjonariusza ze służby, musiał być on przesłuchany. Stąd brak takiego przesłuchania także nie stanowi uchybienia ze strony organu.

Co zaś się tyczy zarzutu związanego z doręczeniem skarżącemu rozkazu personalnego o zawieszeniu go w służbie na okres trzech miesięcy, to materia ta pozostaje w oderwaniu od przedmiotu niniejszego postępowania. Kwestie związane z tym doręczeniem nie są związane ze skutecznością i poprawnością wydania decyzji o zwolnieniu ze służby. Postępowanie dotyczące zawieszenia funkcjonariusza w pełnieniu obowiązków służbowych, było bowiem jedynie postępowaniem o charakterze wypadkowym. Nie było więc bezpośrednio związane ze skarżoną decyzją. Wobec powyższego, w sytuacji, gdy przedmiotem niniejszego postępowania jest jedynie kwestia związana z prawidłowością wydania decyzji o zwolnieniu ze służby, tutejszy Sąd nie ma uprawnień formalnych do tego, aby oceniać prawidłowość wydania i doręczenia powyższego rozkazu personalnego.

W tym stanie sprawy Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie nie podzielając argumentów zawartych w złożonej skardze, orzekł jak w sentencji wyroku, na podstawie art. 151 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.).

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Maria Zawada
sekretarz sądowy